

Vlaams
Parlement

vergadering **C21**
zittingsjaar 2016-2017

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 6 oktober 2016

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Bert Moyaers aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de status van de Paralympics – 2664 (2015-2016)	3
VRAAG OM UITLEG van Stefaan Sintobin aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de noodzaak van de versterking van de jeugdopleidingen bij de voetbalclubs – 2682 (2015-2016)	7
VRAAG OM UITLEG van Bert Moyaers aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over zwart geld in het provinciaal voetbal – 2745 (2015-2016)	
VRAAG OM UITLEG van Imade Annouri aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over betalingen onder gesloten enveloppe in het provinciale voetbal – 2794 (2015-2016)	
VRAAG OM UITLEG van Bert Moyaers aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over een lokale verankering van het provinciaal voetbal – 8 (2016-2017)	12
VRAAG OM UITLEG van Bart Caron aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de oproep van 17 Nationale Antidopingorganisaties (NADO's) voor een betere dopingbestrijding – 2754 (2015-2016)	19
VRAAG OM UITLEG van Bert Moyaers aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de geringe beleidsaandacht voor Multimove en Sportkompas – 2785 (2015-2016)	21
VRAAG OM UITLEG van Bart Caron aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de werking van de Nationale Antidopingorganisatie Vlaanderen (NADO) – 31 (2016-2017)	25

VRAAG OM UITLEG van Bert Moyaers aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de status van de Paralympics – 2664 (2015-2016)

Voorzitter: de heer Bart Caron

De voorzitter: De heer Moyaers heeft het woord.

Bert Moyaers (sp-a): Een paralympisch atleet die Pieter Timmers uitdaagt om samen baantjes te trekken: een beter pleidooi voor inclusie kun je niet bedenken. Intussen zijn in Rio de Paralympics beëindigd en daar was van inclusie weinig sprake. Integendeel, alle media-aandacht werd opgeslokt door de grote broer van de Olympische Spelen zodat de Paralympics het met heel wat minder moesten doen. Nochtans traden er 4300 topatleten aan in 22 sporten, een vertienvoudiging in vergelijking met de 400 atleten met een handicap die in 1960 aantraden voor de eerste Paralympics in Rome.

Een aantal van de sporters uit armere landen dreigden er zelfs niet te geraken omdat de Braziliaanse overheid schaamteloos 100 miljoen dollar overhevelde uit de kas van Paralympics om haar budget voor de echte spelen rond te krijgen. Samen met de Olympische Spelen verdween ook een deel van het personeel en werd al begonnen met de afbraak van de infrastructuur. Kan het nog cynischer? Nochtans is deelnemen aan de Paralympische Spelen het ultieme doel voor elke topatleet met een beperking. Ik moet hier wel bij vermelden dat latere berichtgeving toch een toch iets positiever beeld gaf.

Als we het echt menen met de integratie van sporters met een handicap is het hoog tijd om onze nek hiervoor uit te steken. Met een uithangbord als Wielemie en al onze andere minder bekende deelnemers, die vaak bovenmenselijke inspanningen leveren om te staan waar ze nu staan, moet zo'n inclusieverhaal toch kunnen? Waarom geen match van voetballers met een handicap voor of na de spelers zonder handicap? Waarom niet de infrastructuur vanaf het begin inclusief maken zodat alles is aangepast aan die spelers die dat extraatje nodig hebben? Waarom betoelaging van de spelen niet afhankelijk maken van die 'inclusiviteit'? Is dat niet juist wat de Olympische Spelen zo bijzonder maakt, die universaliteit? Waar je voor een keer eens geen eerste-, tweede- of derderangsburgers bent maar gewoon sporters die gelijk aan de meet staan? De Olympische gedachte gaat bij uitstek over ethiek en participatie.

Het is tijd om voor sporters met een handicap dezelfde inhaaloperatie te doen als destijds voor de vrouwen. Die waren ook uitgesloten bij de start van de moderne Olympische Spelen in 1896 maar vier jaar later in Parijs mochten vrouwen een eerste keer aantreden in vijf disciplines: tennis, zeilen, paardrijden, golf en croquet. Geleidelijk aan werd dit aanbod uitgebreid en niemand zou er vandaag nog aan denken om weken na de officiële Spelen een aparte olympiade voor vrouwen te organiseren. 116 jaar later lijkt het me hoog tijd voor eenzelfde inclusie van sporters met een beperking.

Minister, kan Vlaanderen niet het voortouw nemen om te pleiten voor dergelijke inclusieve Olympische Spelen? Hoe zou Vlaanderen een dergelijke inclusiegedachte kunnen promoten?

Konden onze atleten op de Paralympics ook op overheidsbelangstelling en –bezoek rekenen? Op die vraag ken ik intussen het antwoord. Ik weet wat u hebt gedaan, minister, en dat u zelfs een van de weinige ministers was die beide olympiades heeft bezocht, wat ik heel erg apprecieer.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Toen ik uw vraag zag, was ik op mijn hart getrapt. Ik heb me heel erg geëngageerd, en niet alleen gevoelsmatig. Toen men me in een interview vroeg wat ik vind van de Paralympics, heb ik geantwoord dat die er voor mij niet moeten zijn maar dat die gewoon geïntegreerd zouden moeten zijn in de Olympische Spelen. Het is echter niet aan mij om dat te beslissen. Ik pleit in mijn beleid voor samen sporten waar het kan en apart waar het moet. Dat is ook wat Parantee vzw uitdraagt. Parantee is bezig met G-sport bij verschillende federaties. Wij proberen een compleet integratiebeleid te voeren.

Op internationaal vlak is het gat tussen het Belgisch Olympisch en Interfederaal Comité (BOIC) en Parantee enorm groot. Zo nemen zij een totaal verschillende houding aan ten aanzien van de Russische sporters. De ene sluit de Russen uit, de andere laat de beslissing over aan de federaties.

Ook bij ons is dat niet vanzelfsprekend. Ikzelf en mijn collega-minister van Sport van de Franse Gemeenschap, Rachid Madrane, zijn dezelfde mening toegedaan. Maandag hebben wij samen aan het BOIC gezegd dat er meer toenadering moet komen. Ik gaf het voorbeeld van een reis naar Lanzarote, waarbij in hotel a de olympische atleten zaten en in hotel b de paralympische atleten. Waarom kan dat niet samen worden georganiseerd? Het zou ook voor een aantal praktische zaken een stuk gemakkelijker zijn. Er zijn natuurlijk wel verschillen, waaronder fysieke eisen.

Mijn vraag was ook waarom na de 100 meter voor mannen niet de 100 meter voor rolstoelmannen kan worden georganiseerd. Maar dat is te eenvoudig gesteld. Misschien wordt het wel te groot in zijn geheel, maar over de wil om samen te werken ben ik het helemaal eens. In die zin kunnen en moeten Vlaanderen en België een goed voorbeeld geven. Dat is ook de opdracht, zowel in breedtesport als in topsport, die van het beleid uitgaat.

Wat de Paralympics betreft, heb ik met veel plezier meer dan mijn nek uitgestoken. De betrokkenheid die ik als minister had bij de Paralympics was veel groter dan die bij de andere Spelen. Bij een van de wielerteams was er een coach te weinig in een van de volgauto's. Ik heb die rol dan op mij genomen en ik kan u garanderen dat ik hees was. En dat was niet de enige keer.

Ik ben heel tevreden over de weerslag die de Paralympics hebben gehad. Als ik hier vraag wat het kernwoord was van de Paralympics, dan weet nagenoeg iedereen dat dat 'poef' was. Vijf jaar geleden was zo iets niet mogelijk. We zijn in die vijf jaar enorm geëvolueerd en ik ben blij met die vooruitgang.

Voor de huldiging van de olympiërs had ik twee vragen. Zo wilde ik dat de viering van de olympiërs en van de paralympiërs samen zou gebeuren. En dat is ook gebeurd. Tweede vraag was om dit over de gemeenschappen heen te doen. Vlaanderen heeft samen met de Franse Gemeenschap en Duitstalige Gemeenschap de inhuldiging van de olympiërs en de paralympiërs georganiseerd. Vanuit de gemeenschappen hebben we het initiatief genomen om dat samen te doen. Ik vind dat Vlaanderen het goede voorbeeld moet geven en steeds meer moet integreren: samen waar het kan, apart waar het moet.

De voorzitter: De heer Moyaers heeft het woord.

Bert Moyaers (sp.a): Minister, ik dank u voor het enthousiaste antwoord. Ik ben zelf ook redelijk gevoelig voor deze materie. Een van mijn vrienden was paralympisch kampioen in 1996 in Atlanta. Hij is gefrustreerd gestopt met sporten omdat dat op topsportniveau niet langer haalbaar was voor hem.

Ik ben vorige week naar de Vlaamse veldloopweek geweest in mijn eigen gemeente, Herk-de-Stad. Ik heb daar gesproken met mensen van Sport Vlaanderen. Zij waren heel blij met uw enthousiasme, minister. Weinig ministers, ook in

andere landen, hadden zo enthousiast gereageerd. Dat werd dus heel erg geapprecieerd, en ik ben u daar ook dankbaar voor.

In mijn inleiding heb ik ook gezegd dat we niet willen dat die mensen eerste-, tweede- of derde-rangsburgers zijn. Ik kan dit het best samenvatten met de woorden van Sven Decaesstecker. Wat de aandacht betreft, zie ik ook weinig verschil met bijvoorbeeld judo. Ook daar is doorheen het jaar weinig aandacht voor. Door dat gebrek aan aandacht hebben zij nogal eens het gevoel onder de rubriek van human interest te vallen in plaats van onder sport. Dat moeten we vermijden, minister, maar ik heb uit uw antwoord vernomen dat u dat ook doet.

De voorzitter: De heer Annouri heeft het woord.

Imade Annouri (Groen): Minister, ik heb heel hard uitgekeken naar het EK Voetbal, maar ik heb achteraf het meest genoten van de Olympische Spelen en de Paralympische Spelen. Ik denk dat veel mensen in Vlaanderen hetzelfde gevoel hebben. Op de Olympische Spelen hebben veel mensen genoten van de finale van onze hockeyploeg en van de medailles van Greg Van Avermaet, Nafissatou Thiam enzovoort. Heel veel mensen hebben ook met een flinke portie empathie naar de Paralympics gekeken. Dat is een nieuw fenomeen, dat hebben we niet eerder meegemaakt.

Toen ik de tafeltennisprestaties zag van Florian Van Acker, heb ik geen moment gedacht dat dit human interest is. Ik was gewoon vol spanning aan het volgen om te zien wie er zou winnen. Ik was gewoon naar sport aan het kijken, punt.

Minister, ik vind het een heel goede zaak wanneer u zegt dat er kruisbestuiving moet komen, dat u dat wilt doen bij de medaille-uitreikingen. U zegt ook dat op olympisch niveau moet worden onderzocht of die zaken niet door elkaar kunnen lopen. Waar mogelijk, wilt u dat doen. Waar het niet kan, is een afzonderlijke organisatie nodig. Minister, mijn vraag aan u is of wij daar geen voorbeeldrol in kunnen spelen. Kunnen wij in Vlaanderen niet alvast experimenteren met mengvormen, bijvoorbeeld bij de atletiekbond? Kunnen we daar geen voorloper in zijn en ervoor zorgen dat de rest van de sportwereld ons daarin volgt?

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

Joris Poschet (CD&V): Ik denk dat we allemaal nogmaals onze felicitaties kunnen overbrengen aan onze paralympische helden. Zij hebben dat schitterend gedaan. Ik heb zelf meer naar de Paralympische dan naar de Olympische Spelen gekeken en was daar ook meer door ontroerd. Ik begrijp nog altijd niet hoe sommige mensen bijvoorbeeld blind kunnen voetballen. Minister, het is positief dat u inclusie centraal stelt.

Ik heb nog een vraag over de selectieomkadering. Er zijn ons een aantal verhalen ter ore gekomen van mensen die zich jarenlang inzetten om paralympiërs te begeleiden en die dan bij de uiteindelijke selectie afvallen als begeleider om door iemand anders te worden vervangen. Dat is demotiverend. Er is het Belgian Paralympic Committee. Daaronder valt voor de Vlaamse Gemeenschap Parantee en voor de Franse Gemeenschap de Ligue Handisport francophone. Hoe werken die samen voor de selectie van de omkadering? En wat hebt u daar als Vlaams minister van Sport in te zeggen?

De voorzitter: De heer Wynants heeft het woord.

Herman Wynants (N-VA): Ik wil even benadrukken dat de onderbouw van de G-sport enorm wordt ondersteund door Vlaanderen. Ik denk dan onder meer aan de provincie Antwerpen en een aantal ambassadeurs. Wanneer men in een bepaalde provincie iets nodig heeft, is het beter zich onmiddellijk tot het bedrijfsleven te richten. Die zijn enorm geïnteresseerd in die sport.

De voorzitter: De heer Wouters heeft het woord.

Peter Wouters (N-VA): Tussen droom en daad staan praktische bezwaren en wetten. Minister, u steunt de G-sport optimaal, u bent daar ook aanwezig. We moeten echter proberen de inclusie te optimaliseren, maar daarvoor staan heel wat praktische bezwaren in de weg. Als we zien dat een medaillewinnares zelf al aangeeft dat iemand in haar categorie iets meer kan, wordt het zeer moeilijk om valide en mindervalide spelers met elkaar te mengen. Dat ongelijkheidsbeginsel zal altijd aanwezig blijven. Ik pleit ervoor dat iedereen aan alles kan deelnemen in onze maatschappij, maar we moeten natuurlijk ook met onze voeten op de grond blijven. Het succes van onze paralympiërs en de ontwapenende interviews met de 16-jarige tafeltennisser Laurens Devos, die net goud had gewonnen, waren fantastisch. Iedereen, van jong tot oud, was daardoor aangedaan. Dat is de kracht die deze mensen uitstralen, en dat maakt het ook zo mooi.

Bart Caron (Groen): Wanneer het over sportprestaties gaat, waren er zelfs nummers waarvan de tijden van de paralympiërs beter waren dan die van de atleten in de grote spelen, bijvoorbeeld bij de 1500 meter. Dat zorgt voor een interessante vraagstelling over het menselijk kunnen en over hulpmiddelen. Men kan tot een vorm van inclusie komen, maar dat vraagt wel een andere benadering.

Ook op de wielerpistes zijn er voor een aantal nummers op de Paralympics prachtige prestaties neergezet die vaak kunnen concurreren met de rest. Het is natuurlijk evident dat iemand met een handicap niet alles kan wat iemand zonder handicap kan, maar dat kan gecompenseerd worden, wat ook is gebeurd in die atletieknummers.

Minister Philippe Muyters: Ik pleit er bijvoorbeeld niet voor dat Usain Bolt samen loopt met iemand die een gezichtsbeperking heeft. Waar ik wel voor pleit, is dat de 100 meter Usain Bolt wordt gevolgd door de 100 meter binnen de G-sport.

Er zijn twee dopingmogelijkheden in de G-sport: de klassieke doping en het zich verkeerd laten categoriseren. Wanneer men in een lagere categorie terechtkomt, maakt men meer kans op een medaille.

Mijnheer Annouri, ook op mijn vraag zijn op een bepaald moment in de Memorial Van Damme een aantal nummers uit de G-sport opgenomen. Ook in Geel, op een internationale zwemmeeting, werden de nummers door elkaar gebracht. En dat is wat ik vraag.

Mijnheer Poschet, wat de omkadering van de selectie betreft, is het aantal begeleiders officieel beperkt en wordt per land bekeken hoeveel begeleiders er kunnen meegaan. Er moeten dus keuzes worden gemaakt en dat is natuurlijk niet gemakkelijk. Die aantallen zijn ook verschillend per sporttak binnen de G-sport. De gemeenschappen doen die selectie samen, want internationaal bestaat enkel België. Er moet dan ook een compromis worden gevonden. Het feit dat ik als 'coach' heb meegereden met een van de wielerteams, geeft ook aan dat niet iedereen van het wielerteam mee mag rijden.

De voorzitter: De heer Moyaers heeft het woord.

Bert Moyaers (sp.a): Minister, wij zitten op dezelfde golflengte. Inclusie wordt hier over de partijgrenzen heen op eenzelfde manier benaderd.

De heer Annouri vroeg naar een voorbeeldrol. Een aantal jaren geleden zag ik dat middenin de Vlaamse basketfinales ook de rolstoelbasketfinales werden gehouden.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Stefaan Sintobin aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de noodzaak van de versterking van de jeugdopleidingen bij de voetbalclubs – 2682 (2015-2016)

Voorzitter: de heer Bart Caron

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

Stefaan Sintobin (Vlaams Belang): Minister, mijn vraag is gebaseerd op een artikel uit de krant waaruit blijkt dat in de Belgische competitie 55 à 56 procent van de spelers buitenlanders zijn. Het gaat om 243 van de 435 A-kernspelers. Dat is een stijging ten opzichte van vorig jaar.

De heer Chris Van Puyvelde, technisch directeur van de Koninklijke Belgische Voetbalbond vindt net als ikzelf en de meeste voetballiefhebbers onder ons, dat dit geen goede evolutie is. Hij zegt dat de clubs wel inspanningen leveren en dat er hopelijk een kentering komt.

Volgens een voorzitter van eerste klasse is het door de hoge prijzen onbetaalbaar om Belgen met een toegevoegde waarde aan te trekken. Ook de Pro League probeert een en ander te doen aan de opstelling van zoveel mogelijk Belgische spelers door de verplichting in te voeren om acht Belgen in de A-kern en zes Belgen op het wedstrijdblad te krijgen. U weet echter net zo goed als ik dat het reglement wordt gecounterd door het feit dat buitenlanders die voor hun 23e zijn opgeleid in België, op het wedstrijdblad als Belg worden meegerekend.

Ik weet ook wel dat de voetbalsport in België gebonden is aan een aantal internationale FIFA-regels. En ik weet ook wel dat het in het voetbal net als in andere topsporten voornamelijk gaat over geld, maar het is ook zo dat de Vlaamse overheid de voetbalsport subsidieert en dat de nieuwe Voetbalfederatie Vlaanderen (VFV) die van start gaat op 1 januari 2017, waarschijnlijk ook aandacht zal hebben voor de promotie van het voetbal en zal inzetten op de verdere bewaking van de kwaliteit van de jeugdopleiding. En er is natuurlijk ook zoiets als de verankering van ons voetbal in Vlaanderen, en bij uitbreiding in België.

Minister, wat is uw reactie op het krantenartikel en op het gegeven dat in onze voetbalcompetitie 55,86 procent van de spelers in eerste klasse buitenlanders zijn? Wat vindt u daar persoonlijk of als minister van Sport van? Welke initiatieven kunt u via de Voetbalfederatie Vlaanderen nemen om bijkomende acties te realiseren om de uitbouw van kwalitatieve jeugdopleidingen bij onze voetbalclubs alsnog te versterken?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: We moeten dat in een totaalbeeld bekijken, en ik stel toch wel vast dat onze goed opgeleide jeugdspelers ook zelf over heel Europa uitzwermen en dat ze ook aangeworven worden als kernspelers in topvoetbalclubs in het buitenland. Dat op zich kan een waardering zijn voor onze jeugdopleiding en de voetbalkwaliteiten, het engagement en de gedrevenheid die daar bestaan. De aantrekkelijkheid van jong Belgisch talent op de internationale spelersmarkt is ook een indicatie van het feit dat onze voetbaljeugdopleiding internationaal gewaardeerd wordt. Dat buitenlandse clubs een andere salarisschaal kunnen aanbieden dan wat in België mogelijk is, maakt de keuze van deze jongeren begrijpelijk.

Profvoetbal is meer en meer een economische sector geworden, en vraag en aanbod gelden natuurlijk in een economische omgeving. Dat neemt niet weg dat we vanuit het beleid moeten streven naar een aanbod van talentvolle eigen jongeren. Dat aanbod moet groot genoeg zijn en blijven, zodat de vraag naar buitenlands

talent minder relevant wordt. Ik ben ervan overtuigd dat de verantwoordelijken van de jeugdopleiding, alsook de sporttechnische medewerkers van de VFV en de Koninklijke Belgische Voetbalbond (KBVB) die overtuiging delen.

Vanaf een bepaalde leeftijd kun je een vertrek van een sporter vanuit een sociaal-economische context niet meer tegenhouden. De trend dat clubs het moeilijk hebben om 15-jarigen in ons land te houden, is sociaal-maatschappelijk wel in vraag te stellen. Het moet een gedeelde bezorgdheid zijn van het sportbeleid en van de Vlaamse profclubs om talentvolle jongeren zo lang mogelijk bij zich te houden, of toch minstens totdat ze hun middelbare diploma hebben behaald. We mogen niet vergeten dat een sportcarrière gewoonlijk heel kort is en dat er daarna nog iets anders is. Ik denk dat we daarvoor via de topsportscholen en het F-statuut – het statuut waarbij je de klassieke humaniora kunt combineren met topvoetbal – samen met de Voetbalfederatie Vlaanderen beleidsmatig het juiste klimaat creëren.

We kunnen niet om de feiten heen. Er is inderdaad een stijging van het aantal buitenlandse spelers, maar bizar genoeg komt dat net op het ogenblik dat er een georganiseerde tegenreactie gekomen is. Met de VFV voerden we immers een eigen kwaliteitsmeting voor de jeugdopleidingen van profclubs in, die bepaalt aan welke jeugdcompetitie men kan deelnemen, niveau 1 of niveau 2. Bovendien hervormde de VFV recent zijn visie op het jeugdvoetbal, waarbij men het belang van de individuele ontwikkeling van de jeugdvoetballer centraal plaatst. Die rechtstreekse sturing, om in te zetten op de kwaliteitsmeting van de jeugdwerking, zal op termijn zeker voor een belangrijke kwaliteitsinjectie zorgen. De doorstroming van eigen jongeren is in die analyse een zeer belangrijk criterium en die reglementering zal een bijkomende trigger zijn om op het beleidsniveau van de club de juiste keuze te maken.

Het beleid van de VFV is en blijft sterk georiënteerd naar de opleiding van spelers en trainers en naar de begeleiding van de clubs in Vlaanderen. Dat zal in de toekomst, onder de vlag Voetbal Vlaanderen, niet anders zijn.

Het topsportbeleid van Voetbal Vlaanderen situeert zich op het niveau van de nationale jeugd ploegen U15 en U17, de topsportscholen, de provinciale jeugdopleiding en trainersopleidingen. Daarnaast wordt ook sterk ingezet op het brede jeugdvoetbal, via specifieke grassrootsprojecten, de facultatieve opdracht jeugdsport en de sportclubondersteuning.

De overtuiging leeft dat er niet minder talent aanwezig is dan de voorbije jaren. De kernen van de nationale jeugd ploegen blijken zelfs in de breedte versterkt. We hebben allemaal gezien dat onze jeugd ploegen het goed doen op clubvlak én internationaal vlak.

In die zin was de analyse dat er nog nooit eerder zoveel buitenlanders deel uitmaakten van de A-kernen enigszins verrassend. Ik hoop dat dit een eenmalig feit is en dat we de komende jaren weer een positieve trend zien naar meer jongeren van onze jeugdopleidingen die de A-kernen van de Pro League-clubs kunnen gaan versterken. Dat moet de trend zijn, dat we die jongeren de kans geven en dat dat de opstap is voor een mogelijke verdere carrière. We zien dat ook in sommige andere sporten. In ons vrouwenvolleybal heb je maar één of twee clubs in Vlaanderen die top zijn, maar de dames die daar volleyballen, zijn de jongeren die daarna internationaal doorgroeien. Maar eerst halen ze hier hun diploma. Dat vind ik een goede filosofie. Ik hoop dat we, door aan die jongeren kansen te geven in onze A-teams, de trend van veel buitenlandse voetballers in de A-kernen kunnen doorbreken.

Ik heb al verwezen naar de verschillende initiatieven vanuit het Vlaamse sportbeleid en de Voetbalfederatie Vlaanderen in functie van de kwaliteitsvolle opleiding.

Toch kan het altijd nog beter. In het nieuwe, pas goedgekeurde decreet en de daaraan verbonden uitvoeringsbesluiten hebben we in elk geval ingezet op mogelijkheden voor verdere ondersteuning en subsidiëring, waarbij sterk de klemtoon wordt gelegd op kwaliteit. Het is de basisopdracht van elke unisportfederatie, dus ook van Voetbal Vlaanderen, om in te zetten op een aanbod van a tot z, binnen de basiswerking van de federatie. Het decreet blijft via de beleidsfocus jeugdsport ook voorzien in de mogelijkheid om voetbalclubs rechtstreeks financieel te ondersteunen in functie van de kwaliteit van de jeugdopleiding. De Voetbalfederatie Vlaanderen heeft daar de voorbije jaren sterk op ingezet en ik ben er echt van overtuigd dat ze dat ook tijdens de komende beleidscyclus zullen kunnen waarmaken.

Nieuw is dat de voetbalfederatie daarnaast ook kan intekenen op breed en laagdrempelig sportaanbod of innovatieve projecten. Dat kan ook een punt zijn voor de kwaliteit en de verruiming van het aanbod.

We doen met het beleid wat we kunnen. Ik vind dat Voetbal Vlaanderen, of de VFV, in de juiste richting meewerkt. Ik hoop en veronderstel samen met u dat die cijfers eenmalig waren en dat we de jeugd de nodige kansen kunnen bieden.

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

Stefaan Sintobin (Vlaams Belang): Bedankt, minister. Ik denk dat wij op dezelfde golflengte zitten. Het was trouwens absoluut niet mijn bedoeling om via mijn vraagstelling te betwisten dat er een goede jeugdopleiding is bij de clubs uit eerste klasse. U weet dat ik supporter ben van een bepaalde club, en ik heb de indruk dat daar wel een goede jeugdopleiding is.

Het discussiepunt, en de aanleiding van mijn vraag, is het aantal buitenlanders. U zegt terecht dat heel wat Vlaamse jeugdspelers vrijwel direct naar het buitenland gaan. Maar dat is dan wel de absolute top. Er zijn er zo een vijftiental die in het buitenland spelen en die er dan niet in slagen om – hoewel ik daar niet van wakker lig – een coherent geheel te vormen als nationale ploeg. Maar dat is een andere discussie.

Ik constateer wel dat die jeugdspelers die niet echt tot de top behoren en niet naar het buitenland kunnen vertrekken, uit de boot vallen doordat er te veel buitenlanders in die eersteklasseploegen spelen. Het is inderdaad een kwestie van vraag en aanbod. Dat is het economische gegeven in de voetbalsport. Het economische staat nu voorop, terwijl vroeger het sociale en het familiale van het voetbal vooropstonden. Dat is een spijtige evolutie, maar dat is iets waar wij niets aan kunnen doen.

We mogen ook de rol van de makelaars niet onderschatten, die geld verdienen aan het transfereren van spelers. Ik zie dat zelf bij mijn club. Daar komen spelers aan, en zes maanden later staan ze alweer op de transferlijst om nog meer geld te verdienen. Ik vind dat niet gezond voor de club, maar dat is nu eenmaal topsport en we zullen er zelf niet veel aan kunnen doen.

Deze week was er trouwens nog een 13-jarige jongen die mocht meespelen in een proefwedstrijd bij Celtic Glasgow, een eersteklasser in Schotland. Dat is toch fenomenaal? U hebt natuurlijk gelijk dat dat ethisch niet echt verantwoord is.

Ik ben blij dat u een aantal initiatieven aankondigt en zegt dat u vanuit uw bevoegdheden al het mogelijke doet. U begrijpt dat de achtergrond van mijn vraag het aantal buitenlanders is – en dat heeft niets te maken met andere zaken. Spijtig genoeg krijgen een aantal jonge, talentvolle spelers in Vlaanderen daardoor geen kans.

De voorzitter: De heer Wynants heeft het woord.

Herman Wynants (N-VA): De minister heeft bevestigd dat wij een goede opleiding hebben in de VFV. Anders hadden we al die internationale spelers niet. Al die doelmannen zijn in Vlaanderen opgeleid. Als je dat bekijkt, zie je dat wij een goede opleiding hebben.

Het grote probleem om die spelers in België te houden, is het buitenlandse kapitaal dat meespeelt. Bij mijn club is een Engelse club een speler van 14 jaar komen halen, een doelman. Die ouders mogen mee naar Engeland en krijgen daar 4000 euro netto per maand. En dat kind krijgt daar nog eens een aantal honderdduizenden euro's, over drie jaar gespreid. Wij kunnen daar niet meer tegenop. In de Engelse Premier League heeft de laatste in de stand 120 miljoen euro. Wij hebben in België 70 miljoen euro in totaal, voor alle zestien ploegen.

Het is een zeer moeilijke oefening die wij moeten maken. Het enige waarop we kunnen steunen, is de wet van de FIFA dat ze onder de 18 jaar maar een contract van maximaal drie jaar kunnen aanbieden. Nu is de vraag van bepaalde profclubs om ze vanaf 15 jaar een contract te mogen geven. Die vraag ligt nu bij de Federale Regering. Maar dat geeft natuurlijk een cascade-effect: dan komen de grotere ploegen – Anderlecht, Club Brugge, Standard en Genk – ze halen bij de kleine ploegen. Dan komen ze ze al vanaf 15 of 14 jaar halen. Is dat de oplossing?

Het is een kwestie van zoeken en tasten, en proberen dat die kinderen rustig blijven en de ouders goed begeleid worden. Ze moeten weten dat het niet is omdat er een Engelse club komt, dat hun carrière gemaakt is. Dat is zeer gevaarlijk.

Wat doen wij nog in de Pro League om dat te ondersteunen? Het Champions League-geld dat we krijgen, wordt verdeeld naar de jeugdwerking. Een speler die drie jaar opgeleid is in zijn club, krijgt dan bepaalde quota mee. Daar wordt dan geld aan toegevoegd. Een speler die vijf jaar opgeleid is in de eigen jeugd en die in de A-ploeg speelt, daar krijg je extra geld voor. Op die manier trachten wij dat een beetje op te vangen, maar tegen geld vechten is niet zo simpel.

De voorzitter: De heer Annouri heeft het woord.

Imade Annouri (Groen): Ik sluit me graag aan bij de vraag van de collega. Het hele probleem van spelers uit het buitenland die een soort verdringingseffect zouden creëren in de nationale competitie, is niets nieuws. Ik herinner mij trouwens uit het basketbal dat Pieter Loridon x-aantal jaren geleden ook een hartekreet heeft geslaakt, om te zeggen dat de eigen basketters uit de eigen competitie worden weggeduwd en dat het allemaal buitenlandse basketters zijn die onze competitie bevolken en hun plaatsen innemen.

Als ik de voetbalcompetitie in België volg, zie ik enerzijds inderdaad een heel aantal spelers uit het buitenland die door makelaars bij bepaalde clubs spelen, maar ik zie ook dat clubs af en toe gebruikt worden als een soort vehikel voor makelaars om daar alleen maar spelers te zetten om ze zo snel mogelijk weer door te verkopen. Dat heeft natuurlijk heel weinig te maken met een club die sociaal verankerd is, die supporters aan zich kan binden en die een bepaalde sociale werking kan hebben in de eigen omgeving.

Ik weet dat bepaalde competities in het buitenland wel heel duidelijke criteria hebben ingevoerd over het aantal spelers van buitenlandse origine dat mag aantreden in een ploeg. Die zijn daar al lang mee bezig. Ik denk aan de Premier League, en ook aan de Spaanse of Italiaanse competitie, als ik mij niet vergis. Als je in de landen die die quota al veel langer hebben ingevoerd, kijkt naar de doorstroom van de jeugd, is de kans dan veel groter dat de jeugd daar wel doorstroomt naar de A-ploeg?

Wat ze daar nu bijvoorbeeld wel doen, is spelers sneller naturaliseren en ze op die manier aantrekken om in de binnenlandse competitie te spelen. Hebt u er weet van

of in die landen de doorstroom naar de eerste ploeg wel of niet gemakkelijker verloopt? Als ik mij niet vergis, is de kans voor een jeugdspeler bij een profclub nu 0,5 procent om door te stromen naar de eerste ploeg. Zijn daar lessen uit te leren?

De voorzitter: De heer Wouters heeft het woord.

Peter Wouters (N-VA): Ik denk dat collega Annouri hier een beetje fout is, want we zijn met de vrijheid van mensen bezig. Die quota kun je dus niet opleggen. Met de brexit zou dat natuurlijk wel weer kunnen in Engeland, maar dat is een heel ander verhaal. *(Opmerkingen van Imade Annouri)*

Alleen met niet-Europese spelers zou je dat kunnen doen.

Imade Annouri (Groen): In bepaalde buitenlandse competities staan inderdaad begrenzings op het aantal niet-EU-spelers. Je ziet dat sommige clubs spelers dan heel snel naturaliseren, om die toch te kunnen laten deelnemen in de eigen competitie.

Mijn vraag is of je in de landen die daar al veel langer mee bezig zijn, ziet dat die regelgeving een positief effect heeft op het doorstromen van de jeugd naar de eerste ploeg.

Herman Wynants (N-VA): Voor de niet-EU'ers kunnen we verplichtingen opleggen. Maar voor EU'ers geldt vrijheid van arbeid. Daar kunnen we dat niet.

Wat hebben wij in België gedaan? Een niet-EU'er moet 90.000 euro op jaarbasis verdienen. Dat is het minimum. Maar vandaag de dag is dat niet zo'n beperking meer, want bijvoorbeeld in Nederland is er een andere regeling. Daar is het het gemiddelde van wat de ploeg verdient op jaarbasis. Als de Nederlanders samen bijvoorbeeld gemiddeld 150.000 euro verdienen, dan moet die buitenlander ook 150.000 euro verdienen. Elk land kan zijn regeling aanpassen. Bij ons is het dus 90.000 euro. De vraag is of je dat op termijn misschien kunt verhogen. Dan heb je dat niet meer. Maar dat is federale materie.

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

Stefaan Sintobin (Vlaams Belang): Ik ben blij dat we een expert in deze zaken hebben. Ik heb alleen maar een probleem willen aankaarten. Iedereen is zich ook bewust van het probleem. Ik hoop inderdaad dat er een kentering komt, minister. Alleen stel ik vast dat het bij een aantal clubs zelfs moeilijk is om zes Belgen in de A-kern te krijgen. Ik denk aan Anderlecht, Sint-Truiden en Eupen. Ik citeer uit een krantenartikel waarin de algemeen directeur van Eupen, Christoph Henkel, het volgende stelt, dat eigenlijk volledig in tegenspraak is met wat u probeert te realiseren: "Het is een bewuste keuze om veel buitenlanders in onze kern te hebben. Een gevolg van onze filosofie om jonge Afrikaanse talenten zich hier te laten ontwikkelen en hen de kans te geven een profcarrière uit te bouwen."

Op die manier gaan we er natuurlijk niet komen. Hij geeft de indruk dat het de bedoeling is om Afrikaanse talenten zich te laten ontwikkelen, maar hij vertelt er niet bij dat het de bedoeling is om er geld aan te verdienen. We hebben in het verleden nog ploegen in eerste klasse gehad die bijna uitsluitend met buitenlanders speelden, om ze dan eigenlijk te verhandelen – als ik dat woord mag gebruiken – op de Europese en internationale markt.

In elk geval bedankt voor het antwoord en de interessante extra info.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Bert Moyaers aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over zwart geld in het provinciaal voetbal
– 2745 (2015-2016)

VRAAG OM UITLEG van Imade Annouri aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over betalingen onder gesloten enveloppe in het provinciale voetbal
– 2794 (2015-2016)

VRAAG OM UITLEG van Bert Moyaers aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over een lokale verankering van het provinciaal voetbal
– 8 (2016-2017)

Voorzitter: de heer Bart Caron

De voorzitter: De heer Moyaers heeft het woord.

Bert Moyaers (sp.a): Minister, op het einde van de zomervakantie verscheen een studie van de KU Leuven en PXL over de financiële geldstromen in het provinciaal voetbal. De vaststelling was dat een op drie clubs toegaven dat het grootste deel van de spelersvergoedingen niet wordt ingeschreven. Een op drie ondervraagden stelde dat provinciaal voetbal zelfs niet kan overleven zonder zwart geld. Sommige spelers zouden tot 2000 euro per maand ontvangen in een gesloten enveloppe.

De studie pleit voor drastische maatregelen. Eén: meer controle, investeren in een opleidingsvergoeding en een goede vrijwilligersomkadering. Twee: een professionalisering van de boekhouding, waarbij de Vlaamse Voetbalfederatie een rol zou kunnen spelen, gezien de grote geldstromen die omgaan in de clubs. En drie: het in toom houden van de lidgelden. Tegenwoordig is 250 euro een gemiddelde, en in de toekomst mogen we nog prijsstijgingen verwachten.

Minister, in hoeverre worden die aanbevelingen meegenomen in het beleid? Hoe denkt u de steeds hogere lidgelden in bedwang te kunnen houden, zodat provinciaal voetbal toegankelijk kan blijven, ook voor minder kapitaalkrachtige spelers? Welke rol kan de Vlaamse Voetbalfederatie hierin op zich nemen?

Ik sluit aan met mijn tweede vraag om uitleg, die daaraan gelinkt is. De grote geldstromen in het voetbal blijven een probleem, iets wat recent nog aan bod kwam in de studie waar ik al naar verwees. Momenteel telt ons land nog zo'n tweeduizend provinciale voetbalclubs. De vraag is hoelang dat in de huidige situatie nog zal blijven duren en hoelang clubs op lager niveau zullen kunnen overleven. Veel clubs huren en betalen spelers die elders een jeugdopleiding genoten hebben en gedroomd hebben van het grote geld. Het gevolg is dat de binding met de lokale gemeenschap verloren gaat en het toeschouwersaantal sterk afneemt.

Volgens sporteconoom Trudo Dejonghe zou het garanderen van een minimumaantal lokaal – binnen een straal van x kilometer van de club – opgeleide spelers een oplossing kunnen zijn. Een dergelijk systeem van quota wordt ook gehanteerd door de Pro League, die samen met de Voetbalbond het opstellen van zo veel mogelijk Belgische spelers probeert te promoten.

Minister, zou de garantie van een minimumaantal lokale spelers in de lokale teams kunnen helpen om de verbondenheid met de streek te verzekeren en te zorgen voor een groter draagvlak? Denkt u dat een dergelijke garantie kan vermijden dat spelers te hoge vergoedingen gaan vragen, waardoor die kleine clubs meestal ook geen financiële ademruimte meer hebben?

De voorzitter: De heer Annouri heeft het woord.

Imade Annouri (Groen): Minister, de studie van de KU Leuven en PXL Hasselt ging over meer dan 1200 Nederlandstalige voetbalclubs uit Vlaanderen en Brussel. De studie spreekt over een totaalbedrag van 150 miljoen euro zwart geld. Ik hoef de inleiding van collega Moyaers niet te herhalen, maar wat ik wel nog opvallend vond, was dat het bedrag dalende zou zijn, na de maatregelen die al genomen zijn in het verleden. Dat is dus een positieve trend. Maar tegelijk begint ook de creativiteit en inventiviteit van clubs om dat geld aan hun spelers uit te betalen, hallucinante vormen aan te nemen. Het gaat niet meer over een enveloppe met geld, maar over wagens, het sponsoren van verbouwingen, allerlei heel vreemde constructies om toch maar dat geld aan spelers te kunnen geven en ervoor te zorgen dat ze aangesloten blijven bij hun eigen provinciale voetbalclub.

Kunt u de maatregelen nog even toelichten die u de afgelopen vijf jaar hebt genomen om deze problematiek te stoppen en in te dammen? Hoe komt het volgens u dat het, ondanks die initiatieven, niet lukt om het zwart geld dat rondgaat meer af te stoppen? Welke mechanismen zitten er volgens u achter dit hardnekkige probleem? Welke nieuwe initiatieven zult u nemen om ervoor te zorgen dat deze fiscale fraude binnen de voetbalwereld stopt?

Ik veronderstel dat de problematiek zich niet beperkt tot de voetbalsport. Hebt u er zicht op welke andere sporten ook met dit probleem te maken hebben? Moeten de erkende sportfederaties aantonen dat de bij hen aangesloten clubs helemaal niet met zwart geld werken? Moet er geen sensibilisering van de clubs gebeuren via federaties? Kan dit bijvoorbeeld een onderdeel zijn van een ethische code?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Collega's, sta mij toe om eerst wat duiding te geven bij de studie. Ze toont dat er nog heel duidelijk zwart geld is in het provinciale voetbal. Dat op zich is natuurlijk geen nieuw gegeven. Daar zijn in het verleden al reportages over gemaakt. Ik denk bijvoorbeeld aan de Panorama-uitzending uit 2012. De nieuwe studie geeft helaas geen juiste inschatting van de omvang van het probleem, laat staan dat we een zicht kunnen krijgen op de evolutie. Dat vind ik toch een gemis.

Wat in de berichtgeving in de pers niet echt is meegenomen, is dat het rapport zelf aangeeft dat er een lage responsgraad was van 12 procent en dat de representativiteit niet gegarandeerd kan worden. De interviews werden niet over heel Vlaanderen afgenomen, maar enkel in Limburg, en bovendien vaak bij voetballers die al een tijd niet meer actief waren. Dat staat dus in de studie zelf. U hoort mij daarmee niet zeggen dat er geen probleem is, maar ik wil wel aanduiden wat de studie wel en niet geeft.

Collega Annouri, ik vond uw vraagstelling nu veel vriendelijker dan wat ik gelezen had. Optreden tegen fiscale en sociale fraude is natuurlijk niet mijn bevoegdheid, maar die van de federale collega's. Dat neemt niet weg dat wij op Vlaams niveau kunnen sensibiliseren en kijken of we de oorzaken van zwart geld niet kunnen aanpakken.

– *Marius Meremans treedt als voorzitter op.*

De gesuggereerde maatregelen uit de studie zijn, om eerlijk te zijn, niets nieuws. Vandaag worden al tal van initiatieven genomen rond de problematiek, zowel vanuit de Voetbalfederatie Vlaanderen (VFV) als vanuit het Vlaamse sportbeleid. Via de facultatieve opdracht jeugdsport subsidieert de VFV haar clubs met een kwaliteitsvolle werking en stimuleren zij hen om een kwaliteitsaudit te laten uitvoeren. Daarnaast werkt de VFV ook aan een eigen jeugdsportfonds, een beetje geïnspireerd op het voorbeeld van het basketbal. Dat zou de 'return on investment' moeten vergroten voor clubs die inzetten op de eigen jeugd.

Ik blijf ook ijveren voor de uitwerking van een statuut van semi-atorale arbeid. Voor mij is dat echt belangrijk. Ik heb daar in het verleden al een studie voor laten uitvoeren. Ik heb nu een vervolgoopdracht gegeven aan de VUB. Dat zou een oplossing moeten bieden voor een verantwoorde verloning van de sportbegeleiders. Ik wil wel duidelijk zeggen dat die semi-atorale arbeid niet over de sportbeoefenaars gaat. Die vallen buiten de scope van dat statuut. Ik denk wel dat dit statuut een oplossing zou bieden tussen het vrijwilligerswerk en de sporters.

We hebben de voorbije jaren fors ingezet op de sensibilisering en de opleiding van sportclubbestuurders. De Vlaamse Voetbalfederatie (VFV) heeft dit met de FOD Financiën afgestemd. De clubs zijn geïnformeerd en oplossingen zijn aangebracht. Daarnaast zijn opleidingen georganiseerd om aspecten als fiscaliteit en boekhouding te kunnen verbeteren. De clubs zijn geïnformeerd over best practices en bad practices. Ze hebben concrete voorbeelden gekregen. Hierdoor hebben de federatie en de clubs voor het amateurvoetbal nog meer de weg gevonden naar de sociale secretariaten. Ik vind dat belangrijk. Als ze dit kunnen uitbesteden aan sociale secretariaten en accountancybedrijven, is dat een positieve zaak. Ze moeten niet alles zelf doen. We zien steeds meer dat het bij amateurclubs vaak meer een kwestie van onwetendheid dan van illegale praktijken is. Dit praat niets goed, maar het is een vaststelling.

We hebben de voorbije jaren een stijging van de lidgelden vastgesteld. Aangezien er grote verschillen zijn, wil ik dit echter nuanceren. We kunnen niet zomaar beweren dat het lidgeld nu minimaal 250 euro bedraagt. De inhoud van het aanbod verschilt immers sterk. In de ene club krijgen de leden een keer training van een niet-gekwalificeerde trainer en in de andere club krijgen de leden vier keer training van een niet-gekwalificeerde trainer. In de ene sportclub moeten de leden hun sportgerief zelf kopen en in de andere sportclub maakt dat deel uit van het pakket. We kunnen die appels en peren moeilijk met elkaar vergelijken.

Zelfs als er een stijging is geweest, kunnen we dit moeilijk onverantwoord noemen. Vaak heeft dit te maken met de verhoging van de kwaliteit die hiermee gepaard is gegaan, bijvoorbeeld als de accommodatie goed is of er opgeleide trainers zijn.

Ik ben het er natuurlijk mee eens dat een verhoging van de lidgelden niet mag dienen om de put van de lonen van de spelers in het eerste elftal te dempen. Dat mag en kan voor mij niet.

– Bart Caron treedt als voorzitter op.

Met de competitiehervorming zijn de Vlaamse voetbalclubs de voorbije jaren kwaliteitseisen opgelegd. Dit heeft ertoe geleid dat meer kinderen op hun eigen niveau kunnen voetballen. De categorisering van de voetbalclubs in competitieniveaus houdt verplichtingen in op het vlak van goede accommodatie en begeleiding. Daar staan in veel gevallen noodgedwongen investeringen tegenover.

De stelling dat de stijging van de lidgelden tot een kleinere instroom zou leiden, kan ik in elk geval ontkennen. Ik kijk daarvoor naar de ledenaantallen. In 2012 ging het om 205.000 leden. In 2015 zaten we aan 230.000 leden. De instroom is nog nooit zo groot geweest.

Het aandeel van de VFV in de clublidgelden is veeleer beperkt. Volgens mij leeft op dat vlak een negatief idee. De ledenbijdrage die een club aan de VFV moet doorstorten, bedraagt tussen 6,40 en 16,90 euro. Dat maakt geen 250 euro.

Er zullen ontegensprekelijk gezinnen in Vlaanderen zijn voor wie de gevraagde lidgelden een hindernis vormen. Daar zijn binnen en buiten de clubs oplossingen voor te vinden. Ik denk dan aan de spreiding van de betaling, aan de aanvaarding

van door de gemeente- en stadsbesturen verspreide sportcheques en aan de terugbetaling door de mutualiteiten. Ook de UiTPAS is een mogelijkheid.

We kunnen het quotumsysteem voor de profploegen niet zo maar invoeren. Bij de profs gaat het om acht spelers. In de context van amateurploegen is een dergelijk systeem wat moeilijker. Ik geloof niet in het opleggen van een minimaal aantal lokale spelers. Volgens mij zou Antwerpen dan alles winnen. Ten gevolge van het verschil in dichtbevolktheid in de gebieden zouden ploegen in bepaalde gebieden duidelijker kunnen rekruteren en meer rekruteringsmogelijkheden hebben dan de anderen. Bovendien is er zoiets als de vrijheid zich aan te sluiten bij de club waar iemand wil spelen. Dat ligt moeilijk. We kunnen dit niet invoeren.

Er zijn betere manieren om lokale spelers bij de eigen club te houden. Ik vraag me af of we niet meer aandacht zouden moeten besteden aan de uitbouw van een onbetaald volwassenenvoetbal in recreatieve competities. Ik heb dat met het decreet betreffende de georganiseerde sportsector in elk geval willen stimuleren. Zelfs in dat geval zal de VFV de recreatieve voetballers op een of andere manier onderdak moeten bieden. De invoering van quota zou overigens geen oplossing bieden om meer financiële ademruimte te creëren.

Het wordt dringend tijd dat we het betaald voetbal op provinciaal niveau in vraag durven te stellen. Dat is immers vaak de oorzaak van het probleem. Het heeft geen maatschappelijke meerwaarde. Op die manier zouden veel middelen kunnen worden vrijgemaakt om in jeugdopleidingen, recreatie en infrastructuur te investeren.

Indien het prestigeproject van een betaald eerste elftal in het provinciaal voetbal zou wegvallen, zouden de sponsors ook op een andere manier moeten worden benaderd. Ze moeten dan een maatschappelijk project met betrekking tot jeugdsport en recreatie voor volwassenen aangeboden krijgen. In veel gevallen kan hiermee een veel groter doelpubliek rechtstreeks worden bereikt. Een dergelijke mentaliteitswijziging zullen we niet op een dag tot stand brengen. Misschien is het wel tijd hier eens over na te denken.

Deze problematiek hoort overigens niet louter bij de voetbalsport. Binnen andere sporttakken wordt het bestaan van het probleem bevestigd, maar wordt het wel op een veel beperktere schaal vastgesteld. Daar zijn immers in mindere mate betaalde sporters actief. Binnen deze sporttakken wordt duidelijk meegedeeld dat de gebruiken uit het verleden sterk zijn teruggelopen. De studie geeft geen indicatie voor het voetbal. De inspanningen van de sportfederaties en de beleidsacties en controles van de overheid hebben in elk geval effect gehad.

Met het decreet betreffende de georganiseerde sportsector en met de code voor goed bestuur verplichten we de sportfederaties hieraan te voldoen. Dat betekent niet dat de clubs worden verplicht of dat de federaties moeten controleren of de werking van de clubs volledig legaal is. Die controles lijken me niet de taak van de federaties. Daar bestaan andere organen voor, zoals de fiscale inspectie of de sociale inspectie. We kunnen de federaties wel vragen sensibiliserend op te treden. De VFV doet dit duidelijk.

Ondanks alle geleverde inspanningen moeten we blijvend aandacht hebben voor de strijd tegen illegale praktijken, ongeacht of ze moedwillig of uit onwetendheid worden begaan. Ik zal er dan ook over waken dat dit topic ook in de toekomst hoog op de agenda van de VFV zal blijven staan. De VFV zal in dit verband door andere bevoegde overheidsinstanties worden bijgestaan. Controles zijn nodig, maar niet noodzakelijk de beste en duurzaamste oplossing. Ze vallen ook buiten mijn bevoegdheid. We moeten vooral alternatieven aanbieden die het voor clubs overbodig maken met zwart geld te werken.

De voorzitter: De heer Moyaers heeft het woord.

Bert Moyaers (sp.a): Minister, ik dank u voor uw uitgebreid antwoord. Er waren natuurlijk heel wat vragen gesteld.

U hebt verklaard dat u voor de promotie van het onbetaald volwassenenvoetbal bent. Ik vind dat een goed idee. De vraag is natuurlijk of het zwart geld dat zou circuleren op die manier zou worden uitgesloten. Dat blijft in mijn ogen toch de vraag.

De lokale verankering zou de ploegen een band met de eigen streek bezorgen. Ik kom uit een heel landelijk gebied. De situatie is heel anders in een gemeente met vijf kleine kerkdorpen. Ik weet uit eigen ervaring dat een eerste elftal waar veel lokale jeugdspelers naar kunnen doorstromen, betrekkelijk veel meer supporters lokt en gemakkelijker leefbaar wordt. Als ze vertrekken en pakweg 6 kilometer verder wel een enveloppe kunnen krijgen, valt dat helemaal stil.

We moeten goed op de jeugdwerking inzetten. In mijn gemeente verloopt dat behoorlijk goed. Daar zijn alle jeugdelftallen in een grote voetbalvereniging samengevoegd. Ik merk dat de clubs uit derde en vierde provinciale afdeling daar nadien hun eerste elftal grotendeels uit kunnen samenstellen. Hoewel ik het niet met zekerheid kan zeggen, denk ik niet dat ze dat met zwart geld hoeven te doen.

Minister, ik wil nog even op de te hoge lidgelden ingaan. Volgens u is de UiTPAS een ideaal middel. Ik denk dat ook, maar dan zou de UiTPAS in meer gemeenten moeten worden gepromoot. Volgens mij nemen momenteel nog maar 72 steden en gemeenten hieraan deel. Dat dekt niet alles. We moeten er nog meer op inzetten dat dit overal in Vlaanderen en zeker waar het nodig is, kan worden gebruikt.

In 2015 heeft SD Worx een speciale online toepassing ontwikkeld om de kleine clubs te helpen de premies volgens het boekje te betalen en toch zo weinig mogelijk belastingen te betalen. De vraag is of die tool al wordt gebruikt. Weten de kleine clubs voldoende dat die tool bestaat?

De voorzitter: De heer Annouri heeft het woord.

Imade Annouri (Groen): Minister, ik dank u voor uw uitgebreid antwoord. Uw kanttekeningen bij het onderzoek zijn terecht. Het gaat om een provincie en met 12 procent ligt het aantal antwoorden zeer laag.

Het zwart geld in het voetbal is een moeilijke zaak. Niemand verwacht dit van de ene dag op de andere dag te kunnen oplossen. Het is hallucinant. Dit hardnekkig probleem gaat al zeer lang mee. Dat geldt in mindere mate ook voor andere sporttakken. Iedereen die min of meer bij sport betrokken is, weet dit. Ik heb zelf een zeer korte carrière in het basketbal gehad. Ik speelde in de vierde provinciale afdeling. Toen ik zag wat mijn vrienden in de vierde provinciale afdeling voetbal verdienden, heb ik redelijk snel beslist te stoppen. *(Gelach)*

Dat was niet de reden, maar het verschil was wel opvallend.

Zoals u terecht hebt aangehaald, gaat het om een heel beperkt onderzoek, dat ons weinig houvast biedt om de evolutie te kunnen meten. Ik blijf wat op mijn honger. Ik zou graag weten waar we op het vlak van het zwart geld nu aan toe zijn. Maken we vooruitgang? Hoe kunnen we dat zien? Welke verdere stappen kunnen we zetten?

Ik verwacht niet dat we het probleem meteen oplossen. Het is een hardnekkige kwaal die, voor alle duidelijkheid, overigens niet tot het provinciale voetbal beperkt blijft. Ook in de vriendschappelijke afdelingen zien we dat clubs soms denken zich met zwart geld te moeten bezighouden. Ze doen dit dan om in de vriendschappelijke afdelingen toch in de eerste afdeling naar de eerste plaats te kunnen meedingen.

Minister, hoe kunnen we ervoor zorgen dat we op een goede manier kunnen monitoren of we al stappen vooruit hebben gezet? Kunnen we dit dan gebruiken om er in de toekomst voor te zorgen dat we stappen vooruit blijven zetten?

De voorzitter: De heer Wynants heeft het woord.

Herman Wynants (N-VA): Voorzitter, ik wil even een voorbeeld geven dat ik hier al eerder heb aangehaald. Als voorzitter van de VFV heb ik, samen met wijlen de heer Six, in 2012 een voordracht in alle Vlaamse provincies gehouden. De heer Six was toen de topman van de FOD Financiën. Met 250 slides hebben we de provinciale clubs getoond hoe ze hun aangifte voor het aanslagjaar 2011 moesten invullen.

De FOD Financiën had er zelfs een voorwaarde aan verbonden. Indien de aangifte correct werd ingevuld, zou de FOD Financiën niet teruggaan in de tijd. De meeste clubs hebben dat gedaan. Op dat ogenblik heeft toenmalig staatssecretaris Crombez een andere beslissing genomen. Ik heb hem daarover al eens aangepakt. Aangezien de FOD Financiën toch vijf tot zes jaar teruggegaan is in de tijd, zijn twintig tot dertig clubs in Vlaanderen failliet gegaan. De club in Zoerle-Parwijs, een gemeente met 3000 inwoners, is toen failliet gegaan. De FOD Financiën is tot 2007 teruggegaan en heeft een mossel Feast gevonden. De boete bedroeg 25.000 euro en de club was failliet. Ik heb de heer Crombez daar al op aangesproken. Dan wordt natuurlijk de paraplu bovengehaald: 'Het waren de plaatselijke controleurs die dat hebben gedaan.'

Voor de betrokkenen was dit frustrerend, maar toch had een derde al een officiële aangifte ingediend. Nu is het al omgekeerd en is twee derde van de provinciale ploegen in orde. We hebben op die termijn een serieuze vooruitgang geboekt.

We moeten hier goed over nadenken. De mensen in die feitelijke verenigingen zijn persoonlijk aansprakelijk. Ze trekken nu iets terug en het wordt stilaan vereffend. Als een club kampioen kan worden, wordt dit steeds met die mensen verbonden. De plaatselijke beenhouwer doet het nog steeds. Als we zouden beslissen in de derde en de vierde provinciale afdeling enkel nog recreatief te spelen en de uitslagen niet te laten tellen, zou niemand nog kunnen stijgen of dalen. In dat geval zou het afgeschaft zijn. Dat kan immers niet. Die sport is aan prestaties gerelateerd. Het is zeer moeilijk. Ik ben het ermee eens dat het moet worden uitgeschakeld, maar dit is een federale materie.

De VFV heeft het Dynamo-project. Iedereen kan daar gebruik van maken en inlichtingen inwinnen over de manier waarop een belastingaangifte of een btw-aangifte moet worden ingevuld. Als de inkomsten lager dan 25.000 euro liggen, moet al geen btw-aangifte meer worden ingediend. Er zijn bepaalde normen ingesteld. De VFV biedt al die informatie aan.

Minister, over de lidgelden voor de jeugd hebben we het al eerder gehad. In Westerlo hebben we een samenwerking met 35 clubs. We kopen samen allerlei zaken aan zodat we ze aan de kinderen als bonus kunnen meegeven. Het gaat dan om een bal, technische uitrusting, een tas en dergelijke. Die voorwerpen hebben een waarde van 200 tot 300 euro, maar aangezien we ze samen aankopen, kosten ze maar 150 euro. Individueel zou het 250 euro zijn. Dat doen we met 35 ploegen samen. We moeten inventief zijn. Volgens mij proberen veel ploegen zich op die manier in stand te houden.

Wat de lokale verankering betreft, mag iedereen ten gevolge van het Bosman-arrest spelen waar hij wil. Spelers kunnen niet worden verplicht in hun eigen gemeente te spelen. We trachten dit in Westerlo tegen te houden. We hebben een samenwerking met de clubs. Niemand mag zonder het akkoord van zijn club naar ons komen. Meestal willen de spelers naar een club die in hogere regionen dan de provinciale afdelingen speelt. We trachten dat te verhinderen. Het is niet zo eenvoudig, maar ik begrijp de bezorgdheid.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer Wynants, u hebt waardevolle elementen aangehaald. Het is niet evident de spelers niet te betalen. Het gaat om een mentaliteitswijziging. Iedereen weet dat een mentaliteitswijziging tijd en een groot draagvlak vergt. Als er geen verloning meer zou zijn, zou de drang bij clubs verdwijnen om spelers van andere clubs over te kopen. Er wordt dan weer thuis gespeeld, met de supporters die daar komen kijken.

Als we er eens over nadenken, blijkt dat het veel voordelen zou opleveren de spelers in de provinciale afdelingen niet meer te betalen. Dat is volgens mij de oplossing. Het wordt dan weer lekker ouderwets voetballen. Op het provinciaal niveau zou dat een goede zaak zijn.

Mijnheer Moyaers, wat de UiTPAS betreft, ben ik het met u eens. We beschikken over een groepspad. We zijn met enkelen gestart en we zitten nu al verder. We kunnen en moeten dat nog verder laten groeien.

Wat de studie van SD Worx en dergelijke tools betreft, is het de taak van de federaties en niet mijn taak om sensibiliserend op te treden. Zij moeten duidelijk maken hoe dergelijke zaken moeten worden ingevuld.

Mijnheer Wynants, ik wil in elk geval geen studie laten uitvoeren. Ik wil monitoren. Zoals u daarnet al hebt verklaard, moeten we nagaan hoeveel goede aangiften reeds zijn ingediend. Dat lijkt me een goed begin van de monitoring. Ik wil veeleer op sensibilisering inzetten dan een zoveelste studie laten verrichten. Die studieresultaten zijn toch onvolledig. We kunnen niet verplichten de vragen te beantwoorden. Als er antwoorden volgen, is het maar de vraag of de clubs zullen toegeven dat er zwart geld is. Dit is allemaal relatief.

De voorzitter: De heer Moyaers heeft het woord.

Bert Moyaers (sp.a): Ik heb deze vragen om uitleg, voor alle duidelijkheid, niet gesteld om de organisatie van het lokale voetbal nog moeilijker te maken dan het nu al is. De aanwezigheid van zwart geld maakt me bezorgd. Het zou bijzonder jammer zijn indien veel ploegen zouden verdwijnen omdat ze de spelers niet meer kunnen betalen. Indien het weer om ouderwets voetbal zou gaan, met achteraf een pintje en een sandwich in de kantine, zou ik daar onmiddellijk voor tekenen.

De voorzitter: De heer Annouri heeft het woord.

Imade Annouri (Groen): Minister, wat het zwart geld betreft, speelt het provinciaal voetbal een zeer belangrijke rol. Het gaat over meer dan enkel betaald worden, maar soms wordt het hier wel toe herleid. In mijn ogen maakt dat veel kapot.

U wilt kunnen monitoren. Ik beweer niet dat u het zoveelste onderzoek moet laten uitvoeren. We mogen er ons echter niet bij neerleggen dat het moeilijk in kaart te brengen is. We mogen niet enkel hopen dat het op de ene of de andere manier wel zal verbeteren. Ik geef toe dat dit hardnekkig probleem ongelooflijk moeilijk aan te pakken valt. Dat is duidelijk. We moeten echter stappen vooruit zetten en de situatie blijven monitoren. We moeten hier op regelmatige tijdstippen kunnen nagaan of we de juiste richting uitgaan. Dat moeten we blijven doen.

Bart Caron (Groen): Minister, waarom gaan we er dan niet voor? Kunnen we er niet gewoon voor zorgen dat de amateursport vrij van vergoedingen en verloningen wordt? Ik weet natuurlijk dat we daarvoor niet bevoegd zijn. *(Opmerkingen van minister Philippe Muyters)*

Het lijkt me een aantrekkelijk idee om voor alle sporten op een bepaald niveau één lijn te trekken. Ik kan u immers verzekeren dat die vraag in andere sporttakken ook aan de orde is.

Minister Philippe Muyters: Voorzitter, mag ik een suggestie naar voren brengen over een punt waarover ik eigenlijk niets mag suggereren? Waarom wordt in deze commissie geen hoorzitting over dit onderwerp georganiseerd?

De voorzitter: Het is straf dat een minister ons de les moet spellen. We zullen tijdens de regeling van de werkzaamheden op de suggestie ingaan. Het gaat dan om een hoorzitting over onbetaalde amateursporten en niet over het zwart geld. Het gaat dan ook, bijvoorbeeld, om de wielrennerij.

De vragen om uitleg zijn afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Bart Caron aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de oproep van 17 Nationale Antidopingorganisaties (NADO's) voor een betere dopingbestrijding – 2754 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Miranda Van Eetvelde

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

Bart Caron (Groen): Voorzitter, eind augustus 2016 hebben de leiders van zeventien nationale anti-dopingorganisaties (NADO's), waaronder de NADO's van al onze buurlanden, met uitzondering van Luxemburg, Zwitserland, Oostenrijk, de Scandinavische NADO's, Japan, Singapore, Nieuw-Zeeland en de VS, twee dagen vergaderd in Kopenhagen om voorstellen te formuleren voor een hervorming van het mondiaal antidopingbeleid.

Deze top is niet echt onder de vleugels van het World Anti-Doping Agency (WADA) georganiseerd, maar het gaat toch om een formele bijeenkomst. De deelnemers hebben de belangrijkste conclusies verwoord in een persmededeling die onder meer op de website van de Nederlandse Dopingautoriteit te vinden is.

De ondertekenaars roepen op tot een beter en geloofwaardiger internationaal antidopingbeleid. Hiervoor willen ze een beter toezicht op de naleving van de code om gebrekkige antidopingsystemen sneller te detecteren. Ze willen het WADA meer bevoegdheden toekennen om non-compliance te onderzoeken en voor de verschillende vormen van non-compliance proportionele sancties op te leggen. Op dat vlak heeft Vlaanderen al een weg afgelegd. Ze willen best practices voor antidopingorganisaties inzake onafhankelijkheid, transparantie, bestuur en dergelijke uitvaardigen. Ze willen tevens werk maken van een betere bescherming van klokkenluiders.

Minister, volgens u vervult Vlaanderen met betrekking tot het internationaal antidopingbeleid een trekkersrol. We ontbreken echter op de lijst van ondertekenaars. Op de website van NADO Vlaanderen is niets over dit initiatief te vinden. Iemand die de kar wil trekken, moet nochtans voor de kar staan en er niet achteraan opzitten.

Kunt u meer uitleg over de inhoud van dit initiatief geven? Is NADO Vlaanderen bij de opstelling van deze tekst betrokken? Ik moet dit vragen voor ik iets kan verwijten. Misschien zijn we hier helemaal niet bij betrokken geweest. Waarom heeft NADO Vlaanderen deze oproep tot meer efficiëntie in de internationale dopingbestrijding niet ondertekend?

Minister, eigenlijk bestaat mijn vraag om uitleg uit twee lagen. Doen we hieraan mee en trekken we de kar?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Voorzitter, ik heb bijna de indruk dat me hier wordt gevraagd of Vlaanderen wel internationaal actief is nu blijkt dat NADO Vlaanderen ontbreekt op de lijst van ondertekenaars van dit initiatief. Het is niet de bedoeling de operationele autonomie van NADO Vlaanderen in vraag te stellen. NADO Vlaanderen moet keuzes maken en heeft de verantwoordelijkheid dergelijke initiatieven al dan niet van nabij op te volgen.

Ik denk dat ik een open deur intrap als ik verklaar dat de voorbije maanden op internationaal vlak heel wat is gebeurd. Het is nog duidelijker dan in het verleden dat het debat over de toekomst van het antidopingbeleid zich nog in een startfase bevindt.

De resultaten van het onderzoek van de WADA Independent Commission, het rapport van de heer McLaren, naar de situatie in Rusland heeft duidelijk gemaakt dat het bestaande antidopingsysteem niet klaar is om corruptie aan te pakken op de manier waarop dit in Rusland heeft plaatsgevonden. Dat is duidelijk.

Deze zaak en de verdere opvolging ervan hebben een sterke tweespalt tussen het WADA en het Internationaal Olympisch Comité (IOC) blootgelegd. Hier zijn allerlei standpunten en voorstellen geformuleerd. Ik kom hier dadelijk op terug.

Wat het concreet initiatief van de zeventien NADO's betreft, kan ik meedelen dat het een particulier en louter informeel initiatief van de Amerikaanse antidopingorganisatie betreft. Het initiatief was specifiek gericht op de leden van de International Anti-Doping Arrangement (IADA), die in 1991 is ondertekend. De zeventien NADO's die lid zijn van IADA, hebben zich gedurende twee dagen in Kopenhagen verzameld om voorstellen te formuleren voor de hervorming van het mondiaal antidopingbeleid.

Het betreft hier een initiatief van een bestaande organisatie. Gezien het informeel karakter van de vergadering is NADO Vlaanderen niet betrokken bij de opmaak van de tekst. Het Institute of National Anti-Doping Organisations (iNADO) was wel op de vergadering aanwezig. NADO Vlaanderen is hier al jaren lid van. Hierdoor zijn de belangen van NADO Vlaanderen onrechtstreeks opgevolgd. Volgens NADO Vlaanderen bestaat de tekst uit constructieve voorstellen die, samen met andere teksten, door het WADA worden verzameld.

Ik wil van de gelegenheid gebruikmaken om een ander initiatief onder de aandacht te brengen, namelijk het politiek statement van de ministers van Sport van de Europese Unie. In juli 2016 heeft mijn Deense collega het initiatief genomen een verklaring ter ondersteuning van het WADA en van alle zuivere sporters goed te keuren. Ik heb dit statement ten volle gesteund. Ik blijf ervan overtuigd dat de publieke overheden het WADA moeten blijven steunen. Dit is momenteel een essentieel punt. Uit wat het WADA in het verleden heeft gedaan, vallen lessen te trekken. Een onafhankelijker en transparanter werking zou het WADA ongetwijfeld versterken. We moeten hier samen met de sportwereld aan werken.

De lopende initiatieven zullen worden samengebracht op de volgende vergadering van de Foundation Board van het WADA, op 20 november 2016 in Glasgow. Ik kan iedereen verzekeren dat ik, samen met de administratie en met NADO Vlaanderen, al deze evoluties van nabij opvolg. Ik heb deze week nog contact gehad met de Europese vertegenwoordiger in het uitvoerend comité van het WADA, een Noorse dame die vroeger nog minister van Sport is geweest. Die ministers van Sport veranderen nogal gemakkelijk. Ik heb haar verzekerd dat we wereldwijd willen samenwerken. Ik heb haar gevraagd of de Europese overheden niet zouden moeten vergaderen voor de vergadering in Glasgow om een gemeenschappelijk standpunt als overheden in te nemen.

Mijnheer Caron, ik heb uw vraag om uitleg eerst wat speels opgevat. Ik heb verklaard dat NADO Vlaanderen onafhankelijk is, wat natuurlijk klopt. Ik heb uitgelegd waarom NADO Vlaanderen hier niet bij betrokken was. NADO Vlaanderen is geen lid van IADA. Ik wil echter uitdrukkelijk mededelen dat ik de problematiek van nabij opvolg.

Dit is een spannend moment. Het IOC en het WADA zijn in een strijd verwickeld. Als overheid moeten we ons blijven scharen achter het principe van een onafhankelijk internationaal orgaan dat door de overheden en door de sportwereld wordt gesteund. We moeten de garantie hebben dat dit in de toekomst gevrijwaard zal blijven.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

Bart Caron (Groen): Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben het met u eens, zelfs met uw opmerking over de operationele autonomie. Ik heb me afgelopen zomer verdiept in de antidopingproblematiek en op dat vlak zitten we, zoals u zegt, nog in de startfase. Er duiken nog tal van problemen op. Zo was er in de aanloop naar de Olympische Spelen de ban van Rusland. Met het instrumentarium waarover wij beschikken, kunnen zulke zaken moeilijk worden tegengegaan, en dan heb ik het nog niet over de Olympische Winterspelen die hebben plaatsgevonden.

Er is nog veel werk. U bent een actieve deelnemer aan de Foundation Board van WADA en dat appreciëren wij hier. Ik pleit ervoor dat de andere beleidsniveaus die bij de uitvoering van het sportbeleid en bij het antidopingbeleid zijn betrokken, op die internationale fora mee een trekkende en leidende rol spelen. We moeten onze verantwoordelijkheid nemen en niet alleen binnen onze eigen muren kijken. U doet dat alvast, ik hoop dat ook andere actoren op het terrein dat zullen doen. Dat is essentieel voor een goed antidopingbeleid.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Ik wil ook andere Vlamingen hun podium geven. Ook Peter Van Eenoo is enorm actief in het antidopingbeleid. Hij is het hoofd van het Doping Control Laboratory. Ook Michel D'Hooghe en Jacques Rogghe waren grote medestanders van het antidopingbeleid. Op zo'n internationale vergadering zijn de Vlamingen, berekend in percentage van de bevolking, het best vertegenwoordigd.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Bert Moyaers aan Philippe Muylers, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de geringe beleidsaandacht voor Multimove en Sportkompas – 2785 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Miranda Van Eetvelde

De voorzitter: De heer Moyaers heeft het woord.

Bert Moyaers (sp.a): Kinderen tussen 3 en 8 jaar oud zitten in een cruciale ontwikkelingsfase. Hun motorische vaardigheden zijn volop in ontwikkeling, en daarom moeten ze meer nog dan anderen gestimuleerd worden om veel te bewegen zonder zich al onmiddellijk op een bepaalde sport toe te leggen. Een goede motorische ontwikkeling zorgt ervoor dat kinderen ook op latere leeftijd actief blijven.

Multimove wil de basismotoriek bij jonge kinderen op een pedagogisch verantwoorde en wetenschappelijk onderbouwde manier stimuleren. De basis voor Multimove werd gelegd in een universitair onderzoek van de Universiteit Gent, de Vrije Universiteit Brussel en de Katholieke Universiteit Leuven. Multimove onderstreept het belang van een brede motorische ontwikkeling en kan de start betekenen van

een gezonde en levenslange sport- en bewegingsparticipatie. Plezierbeleving staat hierbij centraal.

Tijdens uitdagende bewegingssituaties in de Multimove-lessen komen de twaalf fundamentele bewegingsvaardigheden aan bod: dribbelen, glijden, heffen en dragen, klimmen, roteren, slaan, springen en landen, trappen, trekken en duwen, vangen en werpen, wandelen en lopen, en zwaaien.

Volgens de website van Multimove bieden vandaag meer dan tweehonderd organisaties in Vlaanderen een Multimove-programma aan. Limburg en West-Vlaanderen blijven wel ondervetegenwoordigd.

Afgelopen maandag werd aan de alarmbel getrokken omdat de Vlaamse Regering de subsidies voor Multimove zou hebben geschrapt, een onbegrijpelijke beslissing.

Terzelfdertijd stelde men dat Sportkompas in Vlaanderen nog lang niet wijdverspreid is en dat het dossier momenteel vastzit bij de Vlaamse Regering. Sportkompas is een oriëntatietool die kinderen in de juiste sportrichting wil duwen op basis van hun motorische vaardigheden. Via een app kunnen ze aangeven wat ze graag doen zodat de keuze van de sport niet bij de ouders ligt, maar gebaseerd is op de vaardigheden en de keuze van het kind.

Kinderen laten bewegen en sporten is heel belangrijk, ook met het oog op de nieuw vast te leggen Vlaamse gezondheidsdoelstellingen in december van dit jaar. Multimove en Sportkompas zijn daarbij belangrijk elementen, temeer omdat we weten dat de motorische capaciteiten van onze jongeren er de laatste 40 jaar op achteruit zijn gegaan.

Minister, is het waar dat de subsidies voor Multimove werden geschrapt en hoe rijmt u dat met de nood aan meer bewegen bij onze jeugd?

Hoe verklaart u de geringere aanwezigheid van Multimove in Limburg en West-Vlaanderen? Werd hierrond in het verleden al een strategie ontwikkeld?

Klopt het dat Sportkompas Vlaanderen geblokkeerd zit? Zo ja, hoe komt dat?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Mijnheer Moyaers, ik veronderstel dat u een informeel gesprek met professor Lenoir hebt gehad, dat is me overigens bevestigd. Ik ben een beetje verbaasd over wat u zegt, want ik heb met professor Lenoir een optimale verstandhouding en samenwerking.

Multimove voor kinderen is een proefproject dat onder mijn impuls werd ontwikkeld en van start ging in september 2011. Het is op onze vraag dat de drie universiteiten daaraan hebben samengewerkt. De experimentele fase liep tot 31 augustus 2014. Tijdens deze periode kon het project worden uitgebouwd en ontwikkeld met meer dan 1 miljoen euro steun vanuit het Vlaamse sportbeleid.

Dit project werd uitgewerkt door een samenwerking tussen de drie universiteiten, de Vlaamse overheid, het Vlaams Instituut voor Sportbeheer en Recreatiebeleid en de Vlaamse Sportfederatie (VSF). Bij het flankerend wetenschappelijk onderzoek werden tijdens die periode in totaal 1607 kinderen die aan het Multimove aanbod deelnamen, getest en gevolgd. Het experimenteel project was dus duidelijk een succesverhaal.

De coördinatie van Multimove werd vanaf 1 september verankerd binnen Sport Vlaanderen en uitgerold over heel Vlaanderen. Sindsdien groeide Multimove spectaculair, mede dankzij het enthousiasme van de vele sportclubs, sportdiensten,

kinderopvang en andere initiatieven die Multimove op het terrein aanbieden. Intussen hebben we ongeveer 15.000 kinderen van 3 tot 8 jaar bereikt.

Ik heb afgelopen weekend samen met Marc De Bel en een zestigtal kinderen de vierde verjaardag gevierd van Moovie, de mascotte van Multimove. Uw opmerking over de geringe beleidsaandacht klopt dan ook niet, mijnheer Moyaers.

In de experimentele fase kregen de pilootaanbieders een beperkte financiële incentive, maar dat was vooral ter compensatie voor de extra inspanningen die we in die fase van hen vroegen, zoals de medewerking aan het flankerend onderzoek.

Verder verwees professor Lenoir in uw gesprek met hem wellicht naar het feit dat Multimove niet als aparte sporttak wordt erkend en bijgevolg geen subsidieerbare leden oplevert voor sportfederaties. Het is ook nooit de bedoeling geweest dat Multimove een sporttak zou worden. Het is een kant-en-klaar product dat onder meer aan de sportfederaties wordt aangeboden om een nieuwe doelgroep, namelijk jongeren van 3 tot 8 jaar, op een gezonde en wetenschappelijk verantwoorde manier te bereiken. Multimove kan, zeker voor de latere leeftijden, ook perfect flankerend aangeboden worden naast het klassieke sportaanbod. Het is echter niet de bedoeling om leden dubbel te gaan subsidiëren. Bovendien zit het aanbod niet alleen bij sportclubs maar ook vaak bij lokale sportdiensten die zelf instaan voor de financiering. Het zou ook niet rechtvaardig zijn om Multimovers in een sportclub te subsidiëren, maar zij die dit bij een andere aanbieder volgen niet. Multimove is een pasklaar concept, de eerste tien lessen worden gegeven door Sport Vlaanderen maar daarna is het de bedoeling om zelf door te gaan. Dat is de omslag die ik van Sport Vlaanderen wil maken: geen controlerende overheid maar een dienstverlenende overheid.

Intussen zijn er al 300 erkende Multimove-organisaties over heel Vlaanderen. Van die 300 organisaties zijn er 73 actief in Antwerpen, 82 in Oost-Vlaanderen, 44 in Limburg, 43 in Vlaams-Brabant en 58 in West-Vlaanderen. Er worden regelmatig gerichte acties ondernomen om in bepaalde regio's Multimove bekender te maken en er zijn ook regelmatig nationale promotiecampagnes. Het verschil tussen de verschillende provincies heeft ook te maken met demografische verschillen. In Antwerpen en Oost-Vlaanderen zijn er bijna dubbel zoveel inwoners als in bijvoorbeeld Limburg.

In de periode 2007-2012 investeerde de Vlaamse overheid 986.000 euro ten aanzien van de Universiteit Gent in de ontwikkeling van een maatschappelijk onderbouwde oriënteringstool voor topsporttalenten en in mindere mate voor breedtesport.

Sinds 2013 investeert de Universiteit Gent verder in de uitbouw van het Vlaams Sportkompas met als doel om kinderen tussen 6 en 11 te oriënteren naar een sport die overeenstemt met hun talenten, met andere woorden, met hun individuele fysieke en motorische capaciteiten.

De keuze voor het gebruik van het Sportkompas in functie van topsport moet niet worden opgelegd vanuit de overheid, maar behoort tot de autonome keuze van de topsportfederaties. Het instrument is er en indien topsportfederaties dit wensen, kunnen zij er gebruik van maken. Zij kunnen hun middelen vanuit de facultatieve opdracht topsport aanwenden. Zij moeten die keuze zelf maken, dat is hun verantwoordelijkheid. Ze kunnen er bovendien ook nog subsidies voor krijgen.

Bij de toepassing van het Sportkompas als een oriënteringstool voor breedtesport kan de overheid wel een relevante rol spelen. Het kan nuttig zijn om een kind op basis van een goed advies een juiste inschatting te geven van zijn of haar sportieve aanleg. Terwijl we studieoriëntering via het centrum voor leerlingenbegeleiding (CLB) de normaalste zaak van de wereld vinden, is er evenveel te zeggen over de nood aan een verantwoorde sportoriëntering. Ik kan dat echter niet zelf doen. De sportclubs zijn daar veel te beperkt voor en bereiken ook niet iedereen.

Dat gebeurt dan ook best via de school. Volgens professor Lenoir en zijn collega-onderzoekers zou de lagere school hiervoor de meest aangewezen plaats zijn. Nagenoeg alle kinderen kunnen dan worden bereikt.

In het voorjaar vond al een constructief overleg plaats tussen mijn kabinet, het kabinet Onderwijs en de onderzoekers van de Universiteit Gent over de implementatie van het Sportkompas in het lager onderwijs. De implementatie van deze tool in een onderwijscontext is natuurlijk niet mijn bevoegdheid, maar ik blijf hopen dat we er via een goede samenwerking tussen sport en onderwijs in slagen om de al ontwikkelde tool te vertalen naar een onderwijscontext, rekening houdend met de leefwereld van het kind.

Als de Multimove-lessen worden georganiseerd vanuit een stad of gemeente waarin ook de UiTPAS actief is, kunnen ouders en hun kinderen genieten van een voordeeltarief. Een mooi voorbeeld hiervan is de stad Gent. Momenteel nemen een aantal kinderen deel aan het Multimove-aanbod van Gent, die via de UiTPAS kunnen genieten van het kortingstarief. Multimove brengt binnenkort een aantal goedeprijkvoorbeelden uit met tips en ideeën voor het bereiken van bepaalde doelgroepen. Het goede voorbeeld van Gent maakt hier ook deel van uit.

Mijnheer Moyaers, er is heel veel beleidsaandacht geweest voor zowel Multimove als Sportkompas. Er is ook veel geld naar beide projecten gegaan en er is ook persoonlijke interesse vanuit het beleid voor beide projecten.

De voorzitter: De heer Moyaers heeft het woord.

Bert Moyaers (sp-a): Minister, ik heb inderdaad een mondeling contact gehad met professor Lenoir. Het stopzetten van de subsidiëring stond in de bijlage van de weekendkrant van De Morgen. Naar aanleiding daarvan heb ik die vraag gesteld.

U hebt het belang van Multimove benadrukt. We moeten er wel voor zorgen dat het project betaalbaar blijft voor de gebruiker. Het kan toch niet de bedoeling zijn dat elk initiatief zijn kostprijs kan bepalen. Op sommige plaatsen vraagt men 120 euro voor een jaar, elders vraagt men de helft. Het aanbod is ook zeer verscheiden en gaat soms uit van een gemeente, dan weer van een sportclub. Het lijkt me dan ook aangewezen om Multimove op te nemen in de UiTPAS. Dat levert een voordeel op waardoor meer mensen kunnen participeren. We moeten dat UiTPAS-verhaal verder uitbreiden over heel Vlaanderen.

De voorzitter: De heer Wouters heeft het woord.

Peter Wouters (N-VA): Ik ben eveneens heel tevreden dat Multimove en Sportkompas worden voortgezet.

Mijnheer Moyaers, u zegt dat de projecten betaalbaar moeten blijven, maar volgens mij is dat ook een rol voor de lokale overheden. In Antwerpen zorgen wij voor een bijkomende stimulans bijvoorbeeld met een sportcheque. Die is voor elk kind en voor elke jongere dezelfde en maakt sport laagdrempelig.

Minister, ik ben ook blij dat u de eerste gesprekken met de minister van Onderwijs achter de rug hebt. U had dat aangekondigd in uw beleidsbrief en ik had daar ook het volste vertrouwen. Ik denk wel dat het onderwijs nog een tandje mag bijsteken om dit nog meer open te trekken en kinderen te stimuleren om te sporten en zichzelf te ontplooiën in een sport die hen bevalt. Dat zoiets moet gebeuren met een app, lijkt me dan weer een kostelijke zaak voor de doorsnee jonge sporter.

Het is een feit dat beide projecten waardevolle instrumenten zijn om een dropout te voorkomen binnen de jeugdsport. Dat zijn voldoende redenen om deze projecten te blijven steunen.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Wat de prijs betreft, kan ik twee zaken doen. Nu doe ik een aanbod waarbij iedereen, sportclubs, kinderopvang, gemeenten enzovoort gebruik kunnen maken van dat instrument. Zij bepalen zelf de prijs en zullen dan onderling concurreren met op termijn een lagere prijs.

Een andere mogelijkheid is dat ik een instrument aanbied en dat overal dezelfde prijs moet worden gevraagd. Ik vrees dat in dat geval sommige gemeenten uit de boot zullen vallen. Door het aan te bieden aan iedereen en de prijs vrij te laten, bereiken we volgens mij het beste resultaat, bereiken we zoveel mogelijk kinderen en houden we de prijzen laag als gevolg van de concurrentie.

De voorzitter: De heer Moyaers heeft het woord.

Bert Moyaers (sp-a): Minister, ik heb het inderdaad gehad over de betaalbaarheid. Ik hoor dat er veel lokale initiatieven zijn. Via ziekenfondsen en gemeenten en OCMW-besturen zijn daarbij tegemoetkomingen mogelijk.

Ik had het inderdaad over betaalbaarheid en ik kom daar inderdaad ook vaak op terug. Ik hoor dat er lokaal heel wat initiatieven zijn. Je kunt via de mutualiteit of via gemeente- of OCMW-besturen wel tegemoetkomingen vinden, maar het probleem is natuurlijk altijd dat niet iedereen die weg vindt.

Dat is niet meteen de opdracht voor ons hier vandaag, maar ik denk dat er lokaal veel harder moet worden ingezet op de bekendmaking van dingen die men kan bereiken. Heel vaak zijn het de groepen die het het meest nodig hebben, die het het moeilijkst vinden.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Bart Caron aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de werking van de Nationale Antidopingorganisatie Vlaanderen (NADO) – 31 (2016-2017)

Voorzitter: mevrouw Miranda Van Eetvelde

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

Bart Caron (Groen): Voorzitter, minister, collega's, ik wil vooraf zeggen dat ik weet dat dit een delicate vraag is. Er bestaat hier echter geen formule om vragen achter gesloten deuren te behandelen. De vraag is des te delicateser omdat onze Nationale Antidopingorganisatie (NADO) geen grote organisatie is en je daardoor sneller in een gepersonaliseerde context komt te werken. Ik viseer de persoon in kwestie niet. Dat wil ik er vooraf bij zeggen. Mijn vraag gaat over het functioneren van de NADO. Als er dingen naar boven komen, vraag ik het ook liever, dan die verhalen te laten bestaan zoals ze vandaag bestaan.

Ex-NADO-jurist Yves Defoort heeft in De Standaard en in Terzake begin juli een aantal verklaringen afgelegd. Volgens die verklaringen wist de bevoegde arts van de Vlaamse NADO minstens een week voor de kennisgeving van het analysesresultaat en de voorlopige schorsing van Thomas Van der Plaetsen, dat de mogelijkheid bestond dat het positieve analysesresultaat waarvoor de sporter dan voorlopig geschorst werd, niet het gevolg was van dopinggebruik, maar wel van teelbalkanker, maar besliste zijn leidinggevende, op advies van de bevoegde arts, bewust om de sporter hieromtrent niet op eigen initiatief te informeren. De sporter zelf bevestigde reeds dat hij inderdaad zelf het initiatief diende te nemen om de NADO te

contacteren voor nadere uitleg over de vermelding "mogelijk pathologische oorzaak" in het analyseverslag dat hem door NADO Vlaanderen werd bezorgd.

Dat veroorzaakte ook in onze contreien natuurlijk wel wat commotie, minister. In de plenaire vergadering van 6 juli verklaarde u dat NADO Vlaanderen geen zware fouten beging in deze zaak, aangezien de toenmalige WADA-regelgeving (Wereld-antidopingagentschap) de NADO niet verplichtte om de sporter te waarschuwen.

Die redenering lijkt mij wat kort door de bocht. Het was inderdaad niet verplicht om de sporter te waarschuwen, maar het was ook niet verboden. In de tekst van mijn vraag heb ik het over de verplichting om mensen in nood te helpen. Dat is misschien een beetje overdreven, maar als je zoiets weet, als diagnose van een sporter, denk ik dat je toch een andere houding moet aannemen.

Dat een arts, ook als dopingcontrolearts, niet het initiatief neemt om een sporter in te lichten dat de kans bestaat dat hij kanker heeft, en derden die eveneens op de hoogte zijn zelfs aanraadt om dat ook niet te doen, vind ik ethisch onverantwoord, minister. Het zou ook de gezondheid van de betrokken sporter ernstig geschaad kunnen hebben, zoals onlangs aangetoond werd in een totaal andere zaak, die niets met sport te maken heeft, van een gynaecoloog die alarmerende testresultaten niet meldde aan een patiënt.

Als het waar is dat NADO Vlaanderen, op advies van de arts, bewust de sporter in het ongewisse liet – ik formuleer het bewust met de nodige voorwaardelijke zinnen – doet dat bovenal ernstige vragen rijzen over de geloofwaardigheid en het morele gezag van een organisatie als de NADO en een arts die opgeleid en aangesteld is om de gezondheid van sporters te beschermen. Het is immers onder meer daarvoor dat we aan dopingcontrole doen.

Volgens een niet algemeen erkende bron, genaamd Jean-Marie Dedecker, in een bijdrage in Knack op 31 juli, doet in de sportsector zelfs het gerucht de ronde dat de bevoegde arts contact zou hebben opgenomen met het lab met de vraag om de vermelding "mogelijk pathologische oorzaak" uit het analyseverslag te verwijderen. Ik vind dat een heel zware beschuldiging, minister.

Dat alles komt dan weer boven op eerdere verklaringen van onder meer wereldkampioen boksen Delfine Persoon omtrent pestgedrag bij de door de bevoegde arts gecoördineerde dopingcontroles, van maart 2016, de verklaring van olympisch atleet Pieter-Jan Hannes over de voorspelbaarheid van de Vlaamse dopingcontroles, van april 2016, en de mening van Europees kampioen tienkamp Thomas Van der Plaetsen over de algemene cowboymentaliteit bij de Vlaamse dopingbestrijding. Het plastische woordgebruik is niet mijn verantwoordelijkheid, minister, wel de opsomming ervan. Dat is wat in de media naar boven komt.

U lijkt zelf ook niet echt tevreden met de door de bevoegde arts gecoördineerde dopingcontroles, aangezien u naar eigen zeggen in de plenaire vergadering van 6 juli 2016, al in september 2015 aandrong op een objectief gemotiveerd spreidingsplan, dat er alvast in juli 2016, de laatste keer dat we elkaar spraken, nog niet was.

Daarom heb ik een aantal vragen, om een en ander uit te klaren. Wanneer was de bevoegde arts op de hoogte van de inhoud van het analyseverslag van Thomas Van der Plaetsen? Heeft de arts zelf het initiatief genomen om de sporter te contacteren en de mogelijke diagnose te melden? Heeft de bevoegde arts NADO Vlaanderen geadviseerd om de sporter te waarschuwen? Heeft de arts het lab gecontacteerd in een poging om de vermelding "mogelijk pathologische oorzaak" uit het analyseverslag te laten schrappen?

Welke rol speelden de toenmalige en huidige operationeel leidinggevende in de communicatie met Thomas Van der Plaetsen omtrent de analysesresultaten die

indicaties bevatten van teelbalkanker? Dat is misschien een delicate vraag, want het is een vraag over verantwoordelijkheid. Ik kan er begrip voor hebben als dat te persoonlijk zou worden.

Welke taken vervult de bevoegde arts momenteel voor de Vlaamse dopingbestrijding? Hoeveel Vlaamse dopingcontroles voerde de arts uit? Bent u van mening dat de genoemde arts bij Vlaamse sporters en sportfederaties nog over de geloofwaardigheid, de objectiviteit en het morele gezag beschikt om een belangrijke rol te blijven spelen in de Vlaamse dopingbestrijding?

Ik wil geen oordeel uitspreken vooraleer u geantwoord hebt, ook al hebt u door mijn vraagstelling wellicht de indruk dat ik dat doe. Maar ik wil daar voorzichtig mee zijn.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Mijnheer Caron, ik wil beginnen met een algemene beschouwing. U weet dat het antidopingbeleid, zowel Vlaams als internationaal, zeer belangrijk is voor mij. Het is niet de eerste keer dat we hier spreken over de werking van NADO Vlaanderen. In juli hebben we daarover een goed gesprek gehad in deze commissie. Ik heb ook een duidelijke reactie gegeven op het interview met Yves Defoort, waar u naar verwijst. De zaak van Thomas Van der Plaetsen is ook al verschillende keren aan bod gekomen in deze commissie.

Ik ben heel blij met uw nuancering. Had u die niet gegeven, zou ik gezegd hebben dat de vraagstelling nogal sterk op één persoon focust en daardoor misschien wel onontvankelijk zou zijn. Maar ik ga me daar helemaal niet achter verschuilen en zal ingaan op uw vragen. Ik zal wel proberen om er in zijn algemeenheid op te antwoorden. Uiteraard kunt u altijd het concrete dossier in detail gaan bekijken bij NADO Vlaanderen.

Algemeen wil ik verwijzen naar de vraag om uitleg nummer 164 over het vermeende dopinggebruik van Thomas Van der Plaetsen en naar de vraag om uitleg nummer 202 over het antidopingbeleid in navolging van de zaak van de betichte tienkamper. In antwoord op die vragen ging ik uitvoerig in op het feit dat de begeleidende brief die NADO Vlaanderen bij een positief testresultaat aan de sporter verzendt, uitdrukkelijk vermeldt dat een sporter te allen tijde telefonisch contact kan opnemen met de coördinerende arts van NADO Vlaanderen. In het geval van Thomas Van Der Plaetsen is dat ook gebeurd. Het was zijn zus, die ook zijn manager is, die contact opnam na ontvangst van de brief. Daarbij heeft de arts zijn verantwoordelijkheid wel degelijk opgenomen en effectief meer uitleg gegeven. De arts heeft haar aangeraden haar broer zo snel mogelijk medisch te laten onderzoeken, wat ook is gebeurd. En ook de directeur van NADO Vlaanderen heeft in het kader van de operationele autonomie van NADO Vlaanderen contact gehad met de manager van de sporter en al haar vragen onmiddellijk beantwoord.

In de toenmalige lijst van de verboden stoffen van het WADA stond hCG (hu-maan choriongonadotrofine) als een niet-specifieke stof aangeduid. Dat betekent dat de sporter onmiddellijk een voorlopige schorsing krijgt. U weet dat dat onder-tussen door mijn toedoen is veranderd. Maar toen stond dat ook in de WADA-guideline van 2014. In 2014 bepaalde het Antidopingdecreet dat bij een afwijkend resultaat op een niet-specifieke stof de sporter onmiddellijk werd geschorst en dat de sporter recht had op een voorlopige hoorzitting binnen de week. Zoals ik net al zei, is het decreet ondertussen aangepast.

NADO Vlaanderen en de bevoegde arts waren op 24 september 2014 op de hoogte van het analyseverslag. Zoals ik al vermeldde, informeerden de arts en de directeur van NADO Vlaanderen de sporter en zijn entourage over het risico op teelbalkanker. Het hoofd van het Doping Control Laboratory (DoCoLab) in Gent

verklaarde dat hij geen enkele mail of brief terugvindt met de vraag om de bewuste zin die wijst op een mogelijk pathologische oorzaak van hCG in die zaak te verwijderen en hij zich zo'n vraag ook niet herinnert.

Als coördinerend arts stelt de arts dopingcontroles voor op basis van het spreidingsplan, en dat in overleg met het controlecomité dat recent opgericht werd. In 2015 werden de voorstellen van uit te voeren controles officieel ondertekend en bekrachtigd door mevrouw Claus, die toen secretaris-generaal was van het Departement Cultuur, Jeugd, Sport en Media. Zoals ik u recent antwoordde op uw schriftelijke vraag nummer 685, blijkt de coördinerende arts een groot aantal dopingcontroles uit te voeren. Zo voert hij buiten zijn werkuren als ambtenaar gemiddeld één dopingcontrole binnen competitie uit in het weekend, als erkend controlearts. NADO Vlaanderen stelt dat dat belangrijk is om een duidelijk beeld te hebben van wat er zich op het veld afspeelt. Daarnaast behoort de coördinerende arts tot de pool van zes deeltijdse controleartsen die tijdens de week controles buiten competitie uitvoeren. Zoals ik eveneens in mijn antwoord op uw schriftelijke vraag meegaf, heb ik nu aan NADO Vlaanderen uitdrukkelijk gevraagd om het significante verschil in het aantal controles tussen de coördinerende arts en de overige controleartsen die controles voor NADO Vlaanderen uitvoeren, mee te nemen in de werkzaamheden die nog bezig zijn rond de procesanalyse van NADO Vlaanderen. Het is nodig en goed dat we vanuit een procesanalyse weten hoe en wanneer die aanduidingen worden gedaan.

Specifiek wat de controleartsen en chaperons betreft, wil ik nog verwijzen naar de gedragscode die zij ondertekenen. Dat is normaal toch een bijkomende garantie voor het bewaken van de integriteit van de personeelsleden. In die gedragscode engageren zij zich om zich in alle omstandigheden te schikken, loyaal en strikt, zowel naar de letter als naar de geest, naar de wettelijke, reglementaire en administratieve bepalingen die van toepassing zijn op de uitgeoefende activiteiten. Daartoe behoort ook de medewerking aan de disciplinaire, administratief-rechtelijke of gerechtelijke afhandeling van procedures die het gevolg zijn van de uitoefening van de aan hen toevertrouwde taken.

Een soepele en efficiënte werking en een professionele uitstraling zijn alleen mogelijk als iedere controlearts en chaperon ook bijkomend correctheid als richtsnoer meeneemt bij de uitvoering van zijn taken. Voor mij zit daar zonder twijfel ook het respect in de omgang met anderen bij.

Afsluitend wil ik nogmaals benadrukken dat efficiëntie, transparantie en klantvriendelijkheid voor mij belangrijke uitgangspunten zijn van een goed antidopingbeleid. Ik verwacht dat de coördinerende arts en heel NADO Vlaanderen die uitgangspunten elke dag in de praktijk brengen. U hebt er al naar verwezen dat ik vorig jaar in september een aantal opdrachten heb gegeven, onder meer met betrekking tot het spreidingsplan voor dopingcontroles. Ik heb begrepen dat er nu stappen zijn gezet. Ik wil daar met hen in detail verder over discussiëren. Ik hoef niet in detail te weten wie ze gaan controleren, maar wel de principes: hoe pak je het aan? Daar ben ik nog niet van op de hoogte.

Ik stel ook vast dat rond die procesanalyse een eerste fase met externe begeleiding is afgerond. Op 3 oktober is een tweede fase gestart. Het einddoel moet zijn dat die procesanalyse in een ISO-certificering (International Organization for Standardization) wordt gegoten. Over het aspect van de conflicthantering is mij gezegd dat onder leiding van de directeur en een externe begeleider een drie-daagse vorming heeft plaatsgehad.

Dit alles geeft aan dat NADO Vlaanderen momenteel een veranderingsproces doorloopt. Ik stel voor dat ik, als er verdere stappen zijn afgerond, die ook nader kom toelichten in deze commissie.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

Bart Caron (Groen): Bedankt voor uw toelichting, minister. Ik zal enkel ingaan op het laatste luik van uw antwoord, omdat ik het eerste luik als voldoende afgehandeld beschouw en het ook iets te delicaat is. Het is heel goed dat u een procesanalyse aanpakt en dat er een controlecomité is dat het spreidingsplan en de principes daarvan goed bewaakt. Dat is essentieel. Zelfs de slimste mens ter wereld kan niet alles alleen. Je hebt toetsstenen en feedback nodig om efficiënt te werken. Principes als kwaliteit en transparantie in het handelen zijn goed. Het is uw ambitie om een ISO-certificering te krijgen. Dat is ook symbolisch, om de kwaliteit van het proces te beklemtonen en een goede voorbeeldrol op te nemen.

Ik denk dat er in de toekomst nog wat andere taken op te nemen zijn, maar dit zijn belangrijke stappen vooruit. U zegt zelf dat u de commissie wilt informeren als we een tijdje verder zijn. Ik zou dat graag hebben. Ik wil nog eens onderstrepen dat het mij niet te doen is om individuen. Het gaat mij om het systeem en hoe dat werkt. Als ik 'NADO Vlaanderen' intik bij Gopress, dan krijg ik wat ik krijg. Begrijpt u? Het is op basis daarvan dat ik doorgewerkt heb.

Het eerste luik is afgehandeld. Ondertussen hebben we een bijstelling van de WADA-code. En de procesbeschrijving is ook een beetje veranderd. In die zin hoop ik dat die problemen definitief van de baan zijn. Ik hoop dat dat nu ook structureel verder geïmplementeerd wordt om onze kwaliteit nog te verbeteren en te verhogen. Ik dank u.

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

Joris Poschet (CD&V): Dit is gevoelige materie. Dat bleek ook al op 5 juli, toen we daar een aantal actuele vragen over gesteld hebben, zelfs met de drie meerderheidspartijen als indiener. Dat bewijst het belang dat wij, en iedereen in deze commissie, hechten aan een goed draaiende NADO en een onafhankelijk antidopingagentschap binnen de Vlaamse Gemeenschap.

Mijn bijkomende vraag was wat er sindsdien gebeurd is binnen de NADO, maar u hebt daar al een beetje op geantwoord. U hebt vorig jaar in september, en daarna opnieuw in de plenaire vergadering, gezegd dat de visie rond dopingbestrijding op papier moet worden gezet en dat er een spreidingsplan moet worden uitgewerkt. U verwijst ook naar de procesanalyse waaraan gewerkt wordt.

Minister, het is een goede zaak dat dit gebeurt. Ik ben blij met uw aankondiging dat u hier zal rapporteren. Het enige wat we misschien nog kunnen vragen, is of NADO Vlaanderen, indien dit mogelijk zou zijn, nog een tandje bij zou kunnen steken. We zijn ondertussen immers meer dan een jaar verder.

De voorzitter: De heer Wynants heeft het woord.

Herman Wynants (N-VA): Mijnheer Caron, ik wil u bedanken voor het besef dat de minister zijn spreidingsplan en dergelijke onder controle heeft. In zijn procesanalyse heeft hij duidelijkheid gecreëerd. Ik wil afsluiten met een citaat van de heer Van Eenoo, vier jaar geleden toch het hoofd van de dopingcontrole in Londen. Hij heeft het duidelijk verwoord: "In vergelijking met andere nationale dopingagentschappen doet Vlaanderen het ongelooflijk goed. Als men kijkt naar het aantal controles per inwoner, staan wij, samen met Noorwegen, op eenzame hoogte."

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Dat klopt natuurlijk. Indien ik ons met anderen vergelijk, is dat zo. We staan er echter nog niet voldoende. Ik wil nog meer een voorbeeld zijn in de wereld. In de praktijk blijkt echter dat landen die veel groter

zijn, soms maar 52 dopingcontroles op een heel jaar uitvoeren. Wij doen er meer per dag. Het aantal controles zit goed. Zoals ik daarstraks al heb laten verstaan, bevindt het groeiproces zich echter nog in een groeifase.

Mijnheer Caron, ik vind het fijn dat u me nu al de slimste mens ter wereld noemt. Ik moet echter nog aan die competitie beginnen.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

Bart Caron (Groen): Minister, ik ken in het Vlaams Parlement wel niemand die beter kan rekenen. Dat hebt u de eerste keer al bewezen. (*Gelach*)

Ik wil uw stelling bekrachtigen. Wat de heer Van Eenoo heeft verklaard, klopt. We moeten ons niet schamen om wat we doen. We mogen er fier op zijn. Het aantal controles is op zich echter geen criterium om de kwaliteit van het dopingbeleid te toetsen. Wat het aantal controles betreft, zitten we aan de top. Ik pleit er niet voor dit af te bouwen. Ik vind wel dat we op het terrein meer moeten werken met andere instrumenten, zoals omkaderende, contextuele of sensibiliserende instrumenten.

Ik zal een voorbeeld geven. Ik ben trouwens van plan hierover nog een vraag om uitleg in te dienen. Ik verwijs naar al die mensen die aan fysieke lichaamsculturele sportactiviteiten doen. Dat gaat dan om bodybuilding en fitnessachtige activiteiten. We moeten eens nadenken over de vraag of meer controles daar iets oplossen. Zijn er misschien andere strategieën om dat probleem op te lossen?

Ik geef dit extreem voorbeeld om aan te tonen dat het om een complexe materie gaat. We mogen niet over één nacht ijs gaan. We kunnen het succes niet enkel met aantallen bereiken. Die verbreding wordt het onderwerp van een volgende discussie.

Minister, ik pleit er niet voor af te bouwen wat u nu doet. Ik wil echter een beter spreidingsplan met nog veel meer andere activiteiten. Dit betekent niet dat er pakken personeel bij moeten komen. Indien het bestaande kader een beetje kan groeien, wordt al veel mogelijk.

Herman Wynants (N-VA): Als er daar meer controles zouden komen, zouden die mensen volgens mij ook voorzichtiger worden.

Bart Caron (Groen): Dat klopt niet, maar dat is voer voor een andere discussie.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.